

Nu är den här igen!!!

Grundad julen 1965

Trollens Nyheter

Årgång 36 julen 2000

Beata från Ystad

Beata Wahlstedt Östlund ser till att återväxten för fortsatta Trollens Nyheter är säkerställd. Hon bidrar i år med en kort berättelse om sina katter. Skåneredaktionen har till dags dato haft sex katter i sin ägo. Det var inte längesedan de två senaste katterna, Grälle och Maja, kom till familjen. Läs mer om Beatas katter på sidan 19.

Mor Karin 100 år

Nästa år skulle Mor Karin ha fyllt 100 år. Det ska vi försöka högtidligt hålla på något sätt. Det jag hade tänkt var en minnesskrift över Karins gärningar där vi alla bidrar efter bästa förmåga. Du har säkert händelser och minnen där Karin har en framträdande roll. Det är tänkt att minnesskriften ska vara klar till nästa års TrollsykienTräff.

Stor bidragsgivare

Som ni kommer att märka när ni läser vidare i TN är det Nils Holgersson som har bidragit med mest material. Allt ifrån berättelser om första jobben till filminspelningar och tacknade tankvårdheter. Jerker Algotsson och Sven Ivarsson har också bidragit och de berättar båda om tidiga minnen från jular de firat. Dessutom handlar det en del om matvanor från förr och nu. Trevlig läsning!

Buffan rapporterar
från sin hundkorg

sid 17

Anders pratar
aktier och båtköp

sid 24

Klumpe funderar
och byter bil

sid 28

Trollens Nyheter – grundad julen 1965

Chefredaktör:

Lennart Östlund

Signalvägen 7

613 35 Oxelösund

Tel: 0155 - 359 09

Mobil: 070 - 5708 183

e-post: lennart.ostlund@swipnet.se

Trollsykiens hemsida: trollsykien.ses.nu

Lokalredaktörer 2000

Nils Holgersson, Vänersborg

Jerker Algotsson, Söderhamn

Sven Ivarsson, Sundsvall

Anders Östlund, Vänersborg

Ulf Henrik Östlund, Norrköping

Beata Wahlstedt Östlund, Ystad

Chefredaktören har ordet, för 17:onde gången

År 2000 är snart slut och nu kommer den tidning som du har väntat på. Årgång 36 av Trollens Nyheter. Som vanligt har det varit spännande att se om material skulle komma in och det är precis som med ketchupflaskan, först kommer inget, sen kommer lite och sen dräsar det in. I år som alla andra år är det varierande berättelser, allt ifrån barndomens jular till filminspelningar med fantastiska skådisar. När man tänker på att det är i trettiofem år sedan det första numret kom ut inser man att vi börjar bli gamla, vi som har varit med hela vägen.

Jag fyllde åtta år 1965 och några av kusinerna och kusinbarnen föddes detta år.

Året 2000, det som dom kallar det första året på det nya millenniet, fast egentligen borde det vara nästa år, har innehållit de vanliga ingredienserna. Krig, våld, EU, naturkatastrofer och lite blöta i Värmland, debatter, politikerfuffens, olympiska spel och presidentval i USA där Al går och Bush består. Ingenting nytt under solen alltså, ett citat direkt taget från Krönikerboken.

Jag har inget hört om Trollsykienträffen för nästa år, men jag hoppas att det blir av igen, det är ju

också en tradition att värna om. Årets träff blev en lyckad samling, till och med vädret var på vår sida fastän den övriga sommaren regnade bort. Som ni kanske märker har min inspiration försvunnit. Det gäller ju att åstadkomma något på denna sida så att jag åtminstone fyller upp med något. Jag hoppas ni får något i utbyte av alla de texter som finns att läsa sidorna efter denna.

Det är i år 17:e gången jag håller i chefredaktörs-sysslan och det är fortfarande samma gamla sista minuten-arbete som det har varit genom alla år. Hittills har TN kommit ut i tid och det kommer den att fortsätta göra även i fortsättningen, om inte Postverket lägger ner sin verksamhet fullständigt.

Alltnog, jag önskar dig en alldeles särskilt God Jul och ett fantastiskt Gott

Nytt År 2001.

Vi hörs igen nästa gång!!

Eric Lennartsson

Ch.red

Jag lyckades reda ut det till slut.

FÖRORD

I juni 1954 slutade jag sjunde klass i Njutångers Folkskola. Under juni och juli gick jag fortsättningsskola, 7 veckor, i Iggesunds Folkskola. Efter fortsättningsskolan fick jag jobb i flottningen vid Pappers skiljeställe som skrivare. Jag jobbade där under augusti tills flottningen var slut.

Jag såg sedan en annons i Hudiksvalls Nyheter där E A Lindbergs Partihandel sökte en springpojke. Jag ringde på annonsen och de bad mig komma in så de fick tala med mig. Här följer alltså berättelsen om mina första jobb som springschas i Hudiksvall. Visserligen nedtecknat 46 år efteråt, så det kan tänkas att några minnesbilder inte riktigt stämmer med verkligheten, men dikten kan vara väl så bra som verkligheten. Jag har i alla fall försökt hålla mig till det som jag anser vara sanningen.

Det gula huset låg sist på gatan.

MINA FÖRSTA JOBB

Av Nils Holgersson

Det lilla ljusgula huset passade inte alls in i stadsbilden. Det låg som sista huset före en stor öppen plats och bortom den låg Västbergs Trävaru Affär.

Att inte huset passade in berodde på att det utefter hela gatan låg stora flervåningshus, de flesta byggda i sten eller annat kraftigt material. Så såg det ut efter Hamngatan ända från busstationen ända fram till det lilla gula huset.

Jag hade väntat mig att firman skulle ligga i ett av de stora husen, men adressen stämde, Hamngatan 55. Dessutom fanns små skyltar i fönstren där det stod E A Lindbergs partihandel.

Huset låg i korsningen Hamngatan och skeppargatan. Jag gick in genom grinden som låg på Skeppargatan. Det fanns tre hus till inne på gården. Ett större Gult bostadshus, ett rött uthus samt

ett mindre grått hus som säkert var ett garage eftersom det hade två breda dörrar. Dessutom stod en grå Volvo Duett parkerad framför dörrarna.

På dörren till det gula huset mot Hamngatan satt en liten skylt som det stod "Kontor" på. Jag knackade på dörren men fick inget svar. Öppnade försiktigt dörren. Det var en farstu innanför och en dörr till. Jag steg in och knackade på dörren.

- Kom in, ropade en ljus röst.

Jag öppnade och steg in. Det var ett litet rum med två skrivbord, tre stolar, flera hyllor med pärmar mm. Vid det större skrivbordet satt den som ropat "Kom in". En smal lång kille, Smalt ansikte med vass näsa, ljust hår, glasögon. Kanske 25 år.

Sten var en smal lång kille som inte sålde strömming.

- Ja ha, sa han, och tittade på mig.

- Det var jag som ringde om platsen, som springpojke, sa jag.

- Då får du tala med far, han sitter i rummet intill. Knacka på dörren där, sa han och pekade, samtidigt som han granskade mig från topp till tå.

Jag gjorde som han

sa och i rummet intill satt en man i femtioårsåldern. Ganska rund med kraftigt ansikte. Jag talade om mitt ärende och vad jag hette.

- Ja ha, sa han, och såg granskande på mig en stund. Brukar du cykla mycket?

- Ja, jag har cyklat till skolan varje dag, och cyklat

Lindberg var ganska rund med kraftigt ansikte.

ut med tidningar före skolan.

- Det var bra för du måste ha starka ben i det här arbetet.

- Jag springer i skogen mycket också, jag är orienterare, i INOK.

- inok ??

- Iggesunds och Njutångers orienteringsklubb, förtydligade jag.

- Känner du till stan då?

Nils orienterade i INOK.

- Inte så mycket kanske, men jag har en syster som bor här, så jag har varit i stan en hel del.

Han verkade nöjd och berättade vad firman sysslade med. Det var en partihandel som sålde varor till livsmedelsaffärer, bagerier och kiosker. Det man sålde var framförallt ägg, margarin, finare ostar, choklad, tabletter mm.

- Det kan vara ganska tungt att cykla ut med varorna, särskilt ägg och margarin, men när det är större beställningar kör vår son ut varorna med bilen. Din lön är 50 kronor i veckan och arbetstiden är nio till fem utom lördagar. Då brukar vi göra så att när alla beställningar är utkörda och lagret inventerat och städat och bilen tvättad så får du gå för dagen. Ja ha, vad tycker du, är du intresserad?

Ägg-Lindberg sålde framför allt ägg.

- Ja visst!

- I så fall kanske du kan börja redan idag, ja, min som Sten kan få visa dig runt lite idag. Så du hittar till dom vanligaste kunderna. Så kan han visa dig hur det går till att inventera lagret. Det mindre skriv-

Kunder var livsmedelsaffärer, kiosker och bagerier.

bordet i Stens rum är ditt. Där sitter du och kontrollerar fakturor och lägger i kuvert och frimärker och gör andra enklare kontorsgöromål när du har ledig tid. Du kan väl räkna?

- Ja, jag hade AB i räkning.

- Ja, då så ska det nog gå bra. Ja, jag heter Erik, men jag vill att du säger Lindberg.

Vi gick ut till Sten och Lindberg talade om att jag skulle börja och att han skulle visa mig runt.

Under resten av dagen visade Sten runt mig på kontor lager och garage. Han visade den cykel med pakethållare fram, samt den vagn som kunde kopplas till cykeln och som man kunde lasta sex äggkartonger på. Varje kartong vägde cirka 20

120 kilo kunde lastas på kärran.

kilo så det kunde bli en last på omkring 120 kilo. Jag började förstå varför Lindberg frågat mig om jag hade cyklat mycket.

Kundbesök

Vi åkte också runt med bilen och Sten visade var flera av deras kunder. Det var allt från små kios-

ker till stora affärer. Största affären var nog Ömans Livsmedel i korsningen Storgatan - Västra Tullgatan. Många ställen kände jag igen andra var helt nya för mig. Sten berättade också vissa saker om de olika ställena som var, "bra att veta", som han sa.

Det absolut viktigaste verkade vara de ställen där jag inte fick lämna några varor utan att få kontant betalt. Han påpekade det flera gånger. "Kom ihåg, inga varor utan kontant betalt."

Jag försökte lägga så mycket som möjligt på minnet. När vi kom tillbaka fick jag sitta resten av dagen och kontrollräkna fakturor. Det var ganska omständigt. Sten som skrev ut fakturorna hade en räknesnurra att räkna med, men jag fick sitta med papper och penna och räkna i huvudet.

Jag räknade den ena fakturan efter den andra, alla fakturor stämde och jag började tycka att det var ganska onödigt att kontrollräkna, men så hit-

tade jag ett ganska stort fel. Fem gånger fyrtio hade blivit ett-hundra i stället för tvåhundra. Jag tog fakturan och gick till sten.

- Här har det blivit fel, sa jag och lade fakturan framför Sten och pekade.

Sten tittade på fakturan, så vände han sig om och knackade i väggen mot Lindbergs rum.

- Han hittade det!! ropade han.

Lindberg kom in i rummet, tittade på fakturan.

- Det var bra Nils, det syns att du är vaken där sparade du in två veckolöner. Men nu är klockan fem i fem och eftersom det är din första arbetsdag får du sluta tidigare i dag.

Han kände sig omtumlad

Nils kände sig lite omtumlad när han kom ut på gatan. Hur menade Lindberg egentligen. Hade han tänkt dra av två veckolöner om han inte upptäckt räknefelet. Så kunde han väl inte göra. Hade han otur skulle han ju kunna bli av med lönen för flera veckor. Förresten var det ju Sten som räknat fel. Egentligen skulle ju han stå för felräkningen, men det var ju förstås han som skulle kontrollräkna. Han fick nog vara väldigt noga med kontrollräkningen i fortsättningen, tänkte han. Och det där om att få gå tidigare, vad hade dom menat med det. Han fick ju gå ut och ställa in cykeln och kärran och släcka och låsa varulagret, så klockan var ju över fem innan han kom iväg. Ja, ja, han fick

Vi åkte runt i bilen, Sten visade var kunderna fanns.

väl se hur det gick Han fick väl prova några veckor. I morgon skulle det komma ägg på järnvägen. Så då skulle han och Sten köra ägg med Duetten, hade dom sagt.

Ibland blev det för mycket på kärran.

Första veckan gick, på tisdag förmiddag hade han och Sten kört ägg från järnvägen till lagret. Det var över hundra kartonger och ett sånt lass fick dom varje vecka sa Sten. Resten av veckan cyklade han runt med varor till affärer, kiosker och bagerier. Det gick bra tyckte han, visst var det tungt ibland när det blev för mycket på kärran, men han lärde sig undan för undan hur han skulle cykla för att slippa de värsta backarna när han hade full last.

Det där om att Sten skulle köra med Duetten när det var större transporter verkade vara en ganska

stor överdrift. Flera gånger under veckan hade han haft rejäla lass på kärran.

Han hade hejat på flera springschasar som han hade mött under veckan och dom flesta hade hejat tillbaka. På lördag förmiddag var han till Ströms Bageri på Krokgränd med ägg och margarin. Utanför bageriet mötte han en schas som kom ut med en trave brödlådor och satte fast på cykeln.

- Hej, jobbar du här, sa Nils.

- Jae, och du är hos "ägget" ser jag, svara killen.

Ströms bageri låg på Krokgränd.

- "Ägget"?
- Ja, Ägg-Lindbergs
- Ja visst, jag börja i måndags.
- Va tycke du om dä jobbe då ?
- Dä gå väl bra, lite tungt ibland förstås.
- Men när dä ä mycke ha dom lova å köra mä bilen, va ?
- Jo, dom sa så.
- Dä kan du glömma, då få dä vara ena jävla lass.
- Ha du vare där?
- Jo, i tre dar, sen fick ja nog. Va har du i vecka då?
- Femti ä ja lova.
- Ja ha sexti. Näe, ja måste sticka, ja ska te Ömans mä limper. Hej då. Jag het Kurt förresten, men kalla mej Kurre.
- Ja hete Nils, men kalla mej Nisse, ropa Nils efter Kurre när han svängde om hörnet nere vid Storgatan.

Tillbaka

När han kom tillbaka till Lindbergs fick han en liten låda med choklad, kola, klubbor och tablettaskar som skulle till den lilla ljusgröna sexkantiga kiosken borta vid "Kullen". Det var ett av dom ställena som Sten sagt måste betala kontant. Lindberg gav honom notan och påminde också om att det skulle vara kontant betalning. Notan var på 78 kronor och 65 öre. Det gick lätt att cykla när han slapp kärran.

Han tog sig tid att stanna vid Lillfjärden och tittade på fåglarna en stund. När han stod där kom en schas från Jönssons Bageri och ställde in några pappkartonger i en liten bod. Nils äldre bror Sven hade jobbat hos Jönssons och Nils hade varit med honom på bageriet några gånger så han visste vad

Det kom en schas från Jönsson bageri.

- det var i kartongerna.
- Jasså, du är här med gammalt brö, sa Nils.
- Jae, hur kan du veta dä ? sa grabben
- Broschan ha jobba hos Jönssons.

Killen hette Paul

Killen hette Paul och dom blev stående och skacka en stund. Paul hade jobbat ett år hos Jönssons. Jönssons skulle kanske flytta upp på Öster nästa år till ett av dom nya hyreshusen dom höll på att bygga på Djupegatan bortom Tingelövs. Om det blev så hade Paul blivit lovad att få bli lärling och då skulle dom ha en ny schas.

Dom skildes åt och Nils cyklade bort till kiosken vid Kullen och lämnade varorna. Den gamla tanten tittade på notan. Hon tog fram en brun papperspåse och gav honom.

- Där har du femtio kronor. Du kan kontrollräkna dom på hyllan där, sa hon och pekade på en tom plats på en hylla. Han har väl sagt det, han

Lindberg. Jag ska räkna upp 28 och 65 under tiden, sa hon och började plocka småpengar ur en grå pappkartong som stod under disken vid kioskluckan.

Räknade pengarna

Nils räknade alla småpengarna i papperspåsen. Det var fem enkronor resten var 50, 25, 10, 5, 2 och 1-öringar. Han fick ihop det till 50 kronor som hon sagt även dom 28 och 65 som tanten räknat upp stämde.

Det var mycket småpengar, men inga kotior.

Han cyklade tillbaka till firman. När han kom tillbaka lämnade han fram påsen och pengarna. Han fick ett inventeringsblock av Lindberg och gick ut på lagret och gjorde veckoinventeringen som Sten visat honom hur det skulle gå till. Alla varor skulle räknas och skrivas upp på det förtryckta blocket. Exempelvis. Margarin Melba 8 st kartonger, 4 st 3kg paket. osv. När han gjort inventeringen fick han köra tre "skubb" till innan det var dags för biltvätt. Klockan var en bit över fyra innan bilen var dammsugen invändigt och tvättad utvändigt. När han kom in på kontoret ropade Lindberg in honom på sitt rum.

- Ja, nu har du gjort din första vecka, hur tycker

du det har gått.

- Jo, det har väl gått bra.

- Här är lönekuvertet, nu får du räkna och se så det stämmer, sa Lindberg och räckte över kuvertet till Nils.

Nils öppnade kuvertet och tog ut sedlarna. Det var fem tior och en femma. Han tittade lite frågande på Lindberg.

- Ja, vi tyckte du jobbat så bra så vi höjde lönen till 55 kronor. Vi hoppas du är nöjd.

- Jo, jo visst, tack så mycket.

- Klockan är ju bara fyra, men som vi sa så får du gå på lördag när allt är klart, så nu får du ha en trevlig helg.

- Ja, tack o adjö, sa Nils och skyndade sig iväg.

Det blev mycket bio när man bodde i stan.

Måste jag berätta

Det här måste jag berätta för Kurre i nästa vecka, tänkte Nils när han kom ut på gatan. ag har ju nästan lika mycket som han. Fem spann extra, det var ju nästan tre biobiljetter. Han gick mycket på bio nu eftersom han bodde hos syrran på veckorna. Det fanns ju tre biografer att välja på, Rita, Röda kvarn och Skandia. Dom flesta bytte film på onsdagar så det blev några filmer att välja mellan. Biljetterna kostade 1.75.

Syrran bodde på Lastagegatan som låg mellan Ägg-Lindbergs och busstationen så han stack upp till henne och berättade om löneförhöjningen.

- Va bra, sa hon, då kan jag få 20 kronor istället för 15!

- Va, ska du ha hela femma, sa Nils förvånad.

- Nej, jag skoja bara, sa syrran och skratta.

På torsdag förmiddag veckan därpå fick han se att det stod ett gäng med schascyklar utanför vänthallen vid Møljen. Han hade varit ute på en

Schasarna brukade träffas vid Møljen.

En schas skulle gå på sjön.

runda till bagerier med ägg och margarin och var på väg tillbaka till Ägg-Lindbergs. Eftersom han inte sett Kurre på hela veckan svängde han in och kolland om Ströms schascykel fanns där. Den stod där, han parkerade sin cykel och kärria och gick in i vänthallen. Där satt ett helt gäng med spring-schasar. Han hejade på kurre och satte sig intill honom.

- Grabbar, sa Kurre, då här ä Nisse, han schasar hos "Ägget".

- Hos "Ägget", sa en liten kille med mittbena, hur länge har du vare där?

- I morron ä dä två veckor, sa Nils.

- Två veckor !!! Fan! Han ha slage mitt rekord, ja va där i åtta dar. Du ä den nya veteranen. Grattis!!

Dom flesta schasarna hade varit hos "Ägget", men det var inte många som varit där mer än en vecka.

- Jag har dä kortaste rekordet, sa en som hette Janne, ja va där i tre timmar. Dom lasta på fyra margarinkartonger och sex äggkartonger och sa att ja skulle köra dä till Bageribolage. Kärria va

dåligt pumpad så däcken va alldeles platta. "Dä kan du göra själv gubbe", sa jag å gick hem. Men ja hade tur, för dan efter fick ja jobb på Ömans. Ja fick nys om att en kille skulle sluta där. Han skulle "gå på sjön" så jag hängde mä han när han gick in och sa upp sig, och fråga om jag kunde få hans plats. Ja fick den, så nu ha ja åtti spänn i vecka plus dricks, å mä den ä dä aldrig under hundra.

Han sa inget

Nils brydde sig inte om att säga något om sina 55 kronor. Han tyckte det var bäst att ligga lite lågt. Han bestämde sig i alla fall för att söka jobb på Jönssons Bageri om det blev som Paul hade sagt. Han hade pratat med Paul dagen före och fått reda på att han hade 75 kronor i veckan.

Dagarna gick och han började känna dom som jobbade på de ställen han var varor. På en del stäl- len blev han bjuden saft eller kaffe och bullar ibland. Han lärde också känna allt fler schasar.

På fredag den fjärde veckan han jobbade var han till tanten i kiosken vid Kullen igen med lite choklad och tabletter. Som vanligt betalade hon med småpengar. Den här gången var det nästan bara småslantar. 29 kronor och 45 öre var räkningen på.

Både tanten och Nils räknade småpengarna i kiosken.

Tanten räknade och Nils räknade.

När han kom tillbaka räknade Lindberg pengarna och då fattades det 5 öre. Nils fick också räkna igenom det och det fattades fem öre. Den måste ha ramlat ur påsen eller också ramlat ner på golvet, sa Nils.

- Det var inte bra, man måste vara noga med pengar, särskilt andras, sa Lindberg.

- Jo visst, men det var ju så mycket småpengar.

- Då ska man vara ännu mer noggrann. Men vi ska väl lösa detta sa Lindberg.

På efter middagen när allt var klart för veckanropade Lindberg in Nils som vanligt för löneutbetalning. Nils fick som vanligt kuvertet med pengar, men denna gång var det inte bara sedlar utan det var även mynt.

- Du får räkna och se så det stämmer, sa Lindberg.

Nils räknade, det var 54 kronor och 95 öre. Han tittade fundersam upp på Lindberg.

- Ja, jag drog av för felräkningen, det gäller att vara noggrann, sa han.

- Ja ha, sa Nils förvånad.

Lindberg var gniden

Att Lindberg var gniden hade han ju märkt under dom veckor han jobbat där, men att han skulle kunna med att dra av en tappad 5-öring på lönen, det trodde han inte. Han började förstå dom schasar som slutat redan efter en vecka. Han skulle nog själv börja se sig om efter något annat.

Hur det nu än var så blev han kvar vecka efter vecka. Han var inne på sin sjunde vecka och han tyckte faktiskt att det gick bättre och bättre. Dom hade börjat använda bilen mycket mer. Sten körde och han lastade i och ur. Det var oftast bara små-

skubb som han behövde ta cykeln till. Det var väl egentligen bara lönen han tyckte var för dålig.

Körning till Esters

Fredag eftermiddag hade han en liten körning till Esters Bageri. Bageriet låg på Kavelbrogatan mellan Storgatan och Trädgårdsgatan. Det var ett gammalt Bageri, fast ganska nyöppnat i Esters regi. En

Ester var en minst sagt kraftig kvinna.

bagare, en expedit i butiken och en schas var anställda. Ester var ett minst sagt kraftigt kvinns kring 40 år. Det verkade som hon inte alls deltog i arbetet i bageriet, för de gånger han varit där hade hon suttit på en stol i bageriet och pratat med bagaren, en kortväxt ganska rund kille i 35-års åldern, rödhårig och rödmö-

sig i ansiktet. Allt rödmögare ju längre dagen led, detta på grund av en butelj som alltid stod på samma plats under bakkbordet.

Nils hade sett schascykeln stå ute på gården. Schasen, Gugge hette han, syntes inte till i bageriet.

- Kommer du släpande med din kärra nu din stackare, du har det inte lätt du hos Ägg-Lindbergs, ojade sig Ester när han kom in.

Han blev lite förvånad för hon brukade mest skälla över Lindberg och hans hutlösa priser när

han kom med varor, dessutom hade han ingen kärra med sig.

- Såna här småskubb, som en kartong ägg och 10 kilo margarin behöver man ingen kärra till, Då ä bara te dom stora bagerierna jag behöver kärra. Var är Gugge förresten, jag såg cykeln därute?

- Ja, var är Gugge nånstans Ester, lallade bagaren borta vid bakkbordet, var är Gugge?

- Du tycke nog då ä lagom så roligt nästa vecka om jag inte får tag i nån ny schas. Då bli då du som får cykla ut mä brö när du baka färdigt. Å då gå då inte å stå å skvätta i sig en massa sprit inte.

- Har Gugge sluta? frågade Nils

- Ja, han fick sparken! sa Ester.

- Sparken? Varför då?

- Han var oförskämnd. Han kalla mig "Snålkärring".

- Han begärde mer betalt, lulla bagaren.

- Jae, 100 kronor i vecka skulle han ha. sa Ester

- Åtti begärde han, sludra bagaren.

- Jo, men när ja sa nej, så sa han att han inte ens skulle gå här för 100 kronor.

- Han sa att han inte skulle jobba hos en sån djävla snålkärring om hon gav han 100 kronor ens. Sen gick han å drog igen dörra efter sig så

- Ja, var är Gugge nånstans, lallade bagaren.

karmen lossna, sa bagaren med ett snett leende.

- Då va då väldigt va du hörde bra va han sa, tänk om du hörde lika bra när ja säger te dig å sluta mä flaska å sätta lite fart mä bakninga i ställe.

Len i rösten

Sedan vände hon sig till mig och blev len i rösten som en sommarvind när hon frågade

- Du har väl inte mer än 50 kronor hos Snål-Lindberg, nog skulle väl du börja här om du fick 65 kronor?

- Jag har redan 65, ljög jag.

- Nu ljuger du, ingen schas hos Lindberg har haft mer än 50 kronor.

- Ingen schas har stanna hos "Ägget" mer än fjorton dar utom jag, men jag fick 55 redan första veckan för jag var så bra. Å för fjorton dar sen höjde han till 65 utan att jag begärde nått och så lova han mig 75 efter Nyår, drog jag till.

- Om du får 70 av mig nu och 75 efter Nyår, vill du börja hos mig då? fråga Ester nästan bedjande.

- Näe, men får jag 75 nu, så börjar jag om en vecka. Jag måste säga upp mig hos "Ägget".

- Hörde du då Ronald, han börjar här om en vecka!
- Å nästa vecka cykle Ester ut mä brö, lulla bagarn å skratta gott.

- Bry dig inte om han, sa Ester till mig, han är lite rörig idag. Då säger vi så, du börjar på måndag om en vecka. Jobbar mellan sju och tre utom lördag då du jobbar till ett. Så får du 75 kronor i veckan, blir det bra?

- Det är okej, sa jag.

På lördag när jag var inne hos Lindberg och hämtade lönen så sa jag.

- Jag har fått nytt jobb, så jag ska säga upp mig, jag slutar nästa lördag.
- Vad säger du, du som varit hos oss så länge. Vad har du fått för jobb nu då?

- Jag ska börja på Esters Bageri. Jag ska få 75 kronor i veckan.

- Oj oj oj, Det kommer du aldrig att få ut av Ester, Du vet väl hur svårt hon har att betala räkningarna.

- Hon har lovat mig det i alla fall.

- Jag hade tänkt höja din lön nästa år till 60 kronor. Om jag höjer redan nu stannar du väl.

- Näe, jag får ju 75 av Ester.

- Ja, det har jag inte råd att betala. Vi som har trott att du trivdes så bra här, vi har faktiskt talat om att om du skulle stanna tills du fyller 18 år så skulle vi bekosta ditt körkort. Då skulle du få köra ut varorna med Duetten. Jae, jag blir riktigt förtvivlad när du säger att du ska sluta. Du som varit så duktig. Du kan väl fundera på det jag sagt över helgen och prata med din far och mor dom kanske kan råda dig, så ger du besked på måndag.

Krokodiltårar?

Det kom faktiskt en tår trillande utför kinden på Lindberg, jag tror inte det var någon "Krokodiltår". Det är klart har man haft en schas i

Å näste vecka cykle Ester ut mä brö, lulla bagaren och skratta gott.

åtta dagar som mest tidigare, så måste det ju kännas att mista en som varit där i två månader.

På måndagmorgon lämnade jag besked att jag inte ändrat mig och den kommande veckan jobbade jag som vanligt. Jag kom faktiskt på en del fördelar, förutom lönen, att börja på Esters. För det första skulle jag slippa kärran, det var särskilt bra nu med tanke på att vintern närmade sig. Det var sista veckan i oktober, och första snön hade redan kommit. Sedan skulle jag sluta tidigare på dagarna, visserligen fick jag börja sju på morgnarna, men det var bättre att vara ledig tidigare på eftermiddagen.

Dessutom skulle jag slippa gå och lyssna på den stora koncerten med Gävleborgs läns symfoniorkester. Det var nämligen så att Lindbergs son Sten

Sten spelade i Hudiksvalls symfoniorkester.

Nils köpte Kalle Anka i en kiosk.

spelade fiol i Hudiksvalls symfoniorkester. De hade haft en koncert i läroverkets aula i början av oktober. Jag hade fått en biljett av Lindberg så att jag kunde gå och lyssna på sonen. Naturligtvis kände jag mig

tvungen att gå. På vägen dit köpte jag en Kalle Anka tidning i en kiosk. Tanken var nog att jag skulle läsa den när jag kom till syrran på kvällen.

När jag kom till aulan gick jag upp på en balkong och satte mig på den bakersta raden. Det visade sig att det inte var precis min älsklingsmusik som spelades så det dröjde inte så länge förrän Kalla Anka tidningen kom fram. Dagen efter frågade naturligtvis Lindberg vad jag tyckte om koncerten. Fin i kanten som jag var, redan vid den tiden, så sa jag att det varit en mycket fin koncert. - Åh, sa Lindberg, då ska du veta att detta var ingenting mot det som kommer till våren. Då kommer Gävleborgs läns symfoniorkester. Det skall du gå och lyssna på. Jag skall redan nu anteckna dig för en biljett.

- Ja, den bjuder jag naturligtvis på. (Han hade säkert flera gratisbiljetter)

Oj,oj,oj, tänkte jag, Då får jag nog ta med mig flera Kalle Anka tidningar.

En dag den sista veckan var Sten sjuk och Lindberg själv och jag var till Dackås konditori med åtta lådor ägg. Dessa skulle bäras ner i käll-

Gävleborgs läns symfoniorkester skulle komma till Hudisksvall.

ren till ett svalare utrymme. Den sista kartongen jag bar ner hade tydligen stått och blivit fuktig i botten och när jag kom på nedersta trappsteget gick botten ur kartongen. Alla tolv äggfacken rasade ner på golvet. På något underligt sätt ramlade inte äggfacken omkull, utan de ställde sig på golvet precis som de

hade stått i kartongen.

- Oj,oj,oj, ojade sig Lindberg där gick många ägg i kras, oj,oj, vad pengar det gick till spillo. Har jag inte sagt att du ska ha händerna under kartongerna när du bär och inte i handtagshålen. Hade du haft händerna under hade detta aldrig hänt.

- Jag trodde dom hålen var till för att bära i, sa jag.

- Ja,ja, Nu får vi skynda oss att plocka tillbaka äggen innan det börjar rinna vita och gula här, sa han surt.

Jag vände på den tomma kartongen så den trasiga botten kom uppåt. Vi plockade i fack efter fack. Äggen var hela i facken. I ett av de två understa facken var ett ägg trasigt.

- Se där, sa Lindberg nästan lite stolt, där har vi ett trasigt ägg!

- Jaha, suckade jag, då blir då väl ett löneavdrag nu då.

Lindberg sa inget. Han bara tittade lite surt på

Lindberg trodde det blivit ägggröra av alla äggen.

mig. Jag tror han förstod vad jag menade.

På lördag fick jag min sista lön på Ägg Lindbergs. Lindberg tyckte fortfarande att jag gjorde fel som började hos Ester. "Hon kommer inte att

klara sig länge till", sa han.

På måndagen började jag i alla fall som spring-schas på Esters Bageri.

LÄS DEN SPÄNNANDE FORTSÄTTNINGEN I NÄSTA NUMMER AV TROLLENS NYHETER. UTKOMMER JULEN 2001

Kommer Esters bageri att gå i konkurs? Kommer Nils att få ut sin lön? Hur går det för bagaren, blir flaskan hans fall? Kommer Lindberg över det krossade ägget? Får Lindbergs tag i någon ny schas, eller får Sten lägga fiolen på hyllan, för att hinna med alla skubben? Vem tar i så fall hans plats i symfoniorkestern? Måste symfoniorkestern lägga ner sin verksamhet när en violinist saknas? Kommer musiken att tystna i hela Gävleborg? Kommer Jönssons att flytta till Djupegatan? Kommer Paul att bli lärling? Vem kommer att mata fåglarna i så fall?

Så har ett nytt år gått. Alltså har även jag blivit ett år äldre och klokare! Ja, klok har jag ju alltid varit men nu har även husse och matte insett att jag blivit klokare. Jag hörde dom säga här om dan att

"Hon är så klok så man blir rädd" Vilket snack, det är väl bara bra att jag är klok. Jag menar det är väl bra att nån i familjen är det.

Det här året liksom de flesta år har innehållit mycket. Ja, sommaren är väl egentligen inte mycket att skriva om. Två regnskurar, en från midsom-

na fast det var nog lite kyligt på nätterna. Men det brydde vi oss inte om för då startade vi pannan en stund och sedan var det hur varmt som helst.

Efter midsommar var det lite sämre väder men vi var ute i alla fall så mycket vi kunde. Tyvärr råkade jag ut för en olycka så det blev lite knepigt på slutet av sommaren. Jag råkade slita av korsbandet i bakbenet när jag höll på att leka med en pinne. Nu är man ju en liten lätt och nätt hund som klarar sig lika bra på tre som på fyra ben. Fast

Rapport från min hundkorg

mar till den sista juli och en från andra augusti till tredje september. Sen blev det sommar ska jag säga men då hade matte och husse bestämt att det var slut på sommaren och tagit hem husvagnen. Nu skenade jag i väg lite fort tror jag.

Det började alltså med att vi drog ut husvagnen till Hemsön redan den 15 maj för dom sa att nu skulle vi verkligen leva ett härligt husvagnsliv hela sommaren. Nu blev det inte så att vi flyttade ut förrän i slutet av maj. Det var ju så mycket som skulle ordnas och så var det någon som tydligen jobbade på järnvägen som var på TV varenda lördag.

Hur det var kom vi i alla fall ut till husvagnen och skönt var det, i alla fall fram till midsommar. Då sken solen och det var varmt och fint på dagar-

jag kunde ju inte göra några längre utflykter för jag börjar ju bli lite till åren också. Då hittade husse och matte på att jag kunde åka i cykelkorgen. Lite kymigt var det i början men sedan jag vant mig var det riktigt roligt, jag ser fram mot nästa sommar för då har dom lovat att ska få åka hela sommaren.

När vi så kom hem så var det dags för mig att besöka djursjukhuset och operera mig, jag har ju gjort det en gång förut så jag visste ju vad som väntade. Det är inte så besvärligt egentligen, det som är lite jobbigt är att gå med ett jättestort gipsbandage i fjorton dagar. Men det gick fort och nu springer jag igen nästan som vanligt. Jag har lite svårt får att själv hoppa upp på sängar och soffor med det säger matte är bra, för då får hon ha lite snyggt längre än

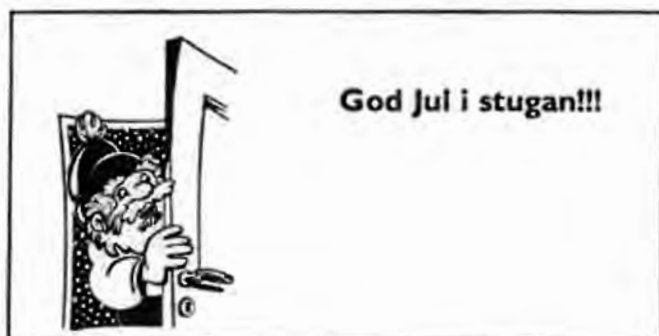
förut. Jag begriper inte vad hon menar, finns det något snyggare än när en vacker hund som jag ligger hoprullad på en säng eller soffa?

Just när det här skrives så har vi ett sådant där riktigt höstväder, regn, blåst och kallt. Inte längtar man ut precis, fast jag måste ju ut ibland och det är bra för då kommer matte och husse också ut. Annars blev dom nog sittande inne för jämnan. När man tittar ut är det svårt att tänka sig så fint det kan vara vackra sommardagar. Då brukar jag rulla ihop mig i min korg och drömma om sommardagar med sol och värme och alla dofter som finns i skog och mark. det är härligt, gör det Ni med när det blir för trist, det hjälper.

Nu ser jag fram mot julen med en liten skinkbit och kanske en julklapp, (jag vet vad det blir, ett ben från en fläsklägg, det brukar det alltid vara. Men man måste ju se överaskad ut ändå.) Jag önskar att Ni ska få det lika fint som jag i jul, ja, inte något fläskben precis, men lugnt och skönt.

God Jul och Gott Nytt År på ER

önskar
Buffan

LÄNGTAN TILL JULEN !!!!

Alla har vi väl när vi var barn gått och längtat till julen. Vad det var man längtade till är väl lite svårare att göra klart för sig. Det kan ju knappast ha varit att vi förväntade oss ett berg av julklappar. Det var det ju inte tal om när vi var små, även om vi fick våra klappar även vi. Fast det var nog om sanningen ska fram mest mjuka klappar.

När jag försöker försätta mig i den där jullängtansstämningen (vilket ord jag fick till) som jag hade när jag var barn så är det något annat än längtan efter klappar jag känner.

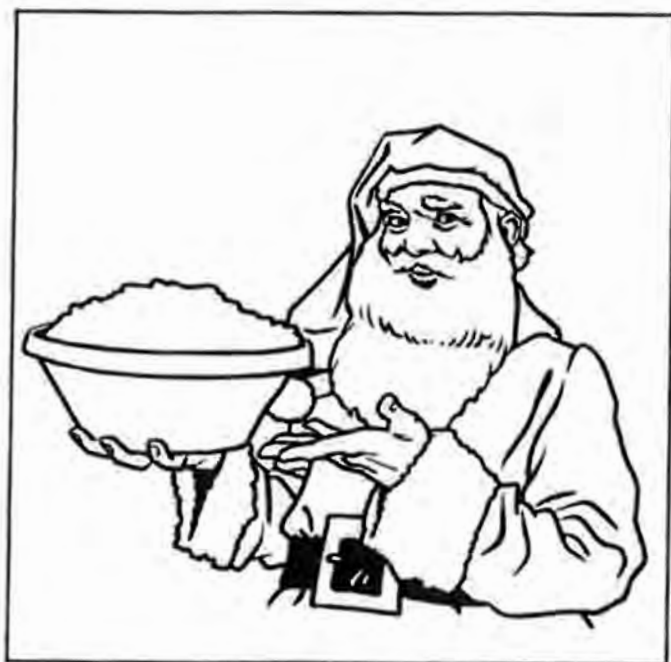
Det var annorlunda på julen. Det var städat och fejat överallt, (ja, det var städat annars också men då var det lite annorlunda) det luktade gott av nyfernissade golv, av bak och matlagning. Det var inget överflöd av mat men vi hade skinka, lutfisk, risgrynsgröt och olika syltor och annat gott som inte var vanligt annars. Det är ändå inte maten jag minns bäst. Det var den där fridsamma lugna stämningen som spreds omkring de sju ljusen i staken på bordet. När Mor tände den lärde vi oss snart att det var ett ljus för var och en av syskonen. Många jular när jag växte upp var mina äldre syskon bort och därför gick våra tankar till dem när mor tände "deras" ljus.

Jag vet att jag tyckte det var jul när Mor hade lagt på trasmattorna i köket, satt upp pappersborden på köksväggen, (som nu är hallvägg) och vi satt och väntade på att julmaten skulle komma fram på bordet. När sedan vi ätit av julmaten och

lutfisk (som pappa alltid tog två gånger av) så kom julklappskorgen fram. När vi öppnat våra julklappar så skulle det ätas åtminstone lite av julgröten.

Ändå är det inte detta som är det stora minnet av julen när jag var barn. Det är stillheten, granen som doftar och lyser, snön som låg vit (oftast) utanför fönstren. Vi kände nog att det var något särskilt som firades även om det inte talades mycket om det. Säkert fick vi ändå del av julens budskap men mer på ett praktiskt sätt. Nu när jag blivit äldre så längtar jag igen till den där fridfulla, stilla sättet att fira julen på. Jag tror att det blir ett försök i år.

Sven

Alla mina katter

När jag föddes hade vi två katter som hette Gusten och Tussan. Gusten och Tussan var perserkatter. Gusten var tjock och Tussan var rätt så smal. Men för cirka fem år sedan dog Gusten, då fick vi en katt som hette Misse. Vi hade Misse i tre år. Sen

blev han överkörd av en bil. Då blev vi jätteledsna, men ett tag senare åkte vi till samma bondgård som vi hade fått Misse ifrån. Då fick vi Börje. Börje var en randig bondkatt, precis som Misse. Men sen dog Tussan. Fast hon var jättegammal. Hon blev 17 år.

Börje försvann redan när vi knappt hade haft honom ett år. Och han har fortfarande inte kommit hem. Lördagen den 5 augusti 2000 var vi på utflykt. På vägen hem åkte vi hem till pappa. Pappas granne Viggo hade tagit hand om en utslängd kattmamma. Katten hade fått sex ungar. Mamma tog en och pappa tog två. Mammans fick heta Greta och pappas fick heta Grälle och Maja. Greta är grå med vit mage och ett vitt streck på nosen, Grälle är helt grå och Maja är randig. Greta, Grälle och Maja är bondkatter precis som Misse och Börje.

Beata

BARNDOMENS VITA JUL

Jag ser en minnesbild ibland
ifrån min barndomstid
i byn där bortom allfarväg
och med vår julefrid
Vi unga visste ingenting
om världen bortom byn
ty våra drömmars land tog slut
vid timmerskogens bryn

Man kändes glad att julen var
en ljus midvinterfest
och att få tända granens ljus
dit längtade vi mest.
Men några gåvor som i dag
det kunde ingen få
ty pengar var en sällsynthet
så fattig var vi då.

Men någonting vi lärde oss
så var det tacksamhet.
vi glada var åt små, små ting
fast utan julpaket.
Och varje jul jag drömmer om
en ny och fredlig värld.
en värld med mera tacksamhet
förutan lyx och flärd.

Och mormor läste bibelns ord
så tydligt varje rad
om Jesus och om Betlehem

som blev en helig stad
Och fastän inga gåvor fanns
vi skulle nog förstå
att Jesusbarnet som blev fött
var bäst för oss ändå.

Vi hörde ingen klockas malm
som klingade mot skyn
ty kyrkan låg så många mil
från bygden och från byn.
Men suset ifrån skogarna
där bortom myr och mo
det var vår egen ottesång
som gav oss frid och ro.

I dag finns bara minnen kvar
från timmerskogens land
där julenatten lystes upp
av himlens norrskensbrand.
Men fastän levnadsåren gått
och rullat som på hjul
så vill jag minnas allt omkring
min barndoms vita jul.

En gammal sägen

I farmors gömmor hittade jag denna berättelse. Den kan ha varit publicerad i något tidigare nummer av Trollens Nyheter, men den förtjänar att läsas fler gånger, eller hur?

Ulf Henrik

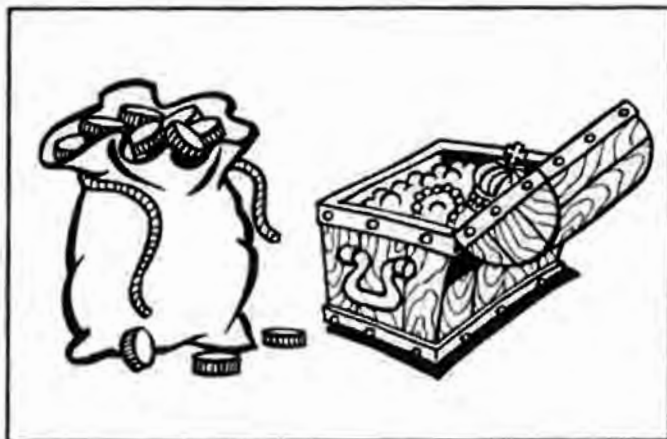
Som barn hörde jag en gång en saga berättas om hur sockennamnen Enånger och Njutånger kommit till. Så här lød den:

Långt upp i Norden bodde en konung som hade tre söner Bård, Ulf och Inge. Kungaborgen låg på ett högt berg. Under mörka kvällar drog norrskenet sina flammande ridåer runt omkring borgen och kom den att stråla i alla möjliga praktfulla färger. Inge var så förtjust i detta färgspel att han kunde sitta i flera timmar och betrakta det. Han trodde inte att det fanns något i världen som kunde vara vackrare än norrskenet kring hans faders borg. Bröderna retade honom ofta för detta. De hade hört talas om att långt bort i söder där solen strålade allra varmast där fanns Lyckan och där måste det vara många gånger vackrare. En dag

kommo de tre prinsarna överens om att rymma och att vandra ut i världen. De två äldsta togo var sin stor påse och fyllde dem med guld ur sin faders skattkammare. De menade att här man bara pengar så kan man få vad man vill t o m själva Lyckan och det var just den de strävade efter att vinna. Inge däremot tog intet med sig. Han längtade ju inte efter att äga något, bara han fick se naturens skönhet var han nöjd. Så vandra de åstad. Deras vandring fortsatte oavbrutet mot söder, mot solens och lyckans land. Ibland måste de sätta sig ned och vila, ty det var ansträngande

att gå, särskilt för de två äldsta som hade sina guldpåsar att bära. De gingo böjda under sina bördor och sågo just ingenting medan Inge gick rak och såg sig omkring åt alla håll och njöt av allt vackert. De hade vandrat länge genom en stor mörk skog som helt plötsligt tog slut

och framför dem låg en liten dalsänka där havet skar in och bildade en vacker fjärd. Där satte de sig att vila. Inge beundrade den vackra tavlan och kunde inte se sig mätt på den. Bröderna frågade

då retsamt om han tyckte det var vackrare än själva norrskenet. Då brast prinsen i gråt och utropade: "Nej, nej ingenting är vackrare än det ! Kanske får jag aldrig mer se norrskenet. O, varför gick jag bort från min faders vackra land". Han försökte övertala bröderna att vända men det ville de inte höra talas om och så fortsatte de sin vandring.

Men Inge var inte längre glad ty han tänkte på vilken stor sorg de gjort sin fader och hans hjärta var fyllt av ånger. De två andra beslöt då att platsen skulle heta Enånger ty där hade en av dem börjat att ångra sin resa. Inge blev allt sorgsnare ju längre de gingo och bröderna tyckte till slut att han var riktigt besvärlig att ha med sig. Då de

kommo fram till en sjö överenskomma de att göra sig kvitt sin sorgsne broder. De föreslogo honom att alla tre skulle simma över sjön för att se vem som var styvaste simmaren. Bård och Ulf bundo sina guldpåsar om halsen ty de vågade inte lämna dem kvar på stranden och så summo de ut i sjön. De tänkte att Inge som var liten och klen inte skulle orka simma över utan omkomma och så voro de av med honom utan att ha direkt dödat honom. Men de hade inte tänkt på att guldpåsarna skulle bli så tunga att föra med sig. Inge far fram som en fisk medan de blevo långt efter. De skulle aldrig ha tagit sig över men Inge som såg allting hade

upptäckt en liten holme mitt i sjön. Han sam dit och ropade åt bröderna att komma iland. Med stora ansträngningar nådde de holmen och voro räddade, men hur de skulle komma tillbaka med guldpåsarna visste de inte. Nu började de att ångra sitt tilltag. Inge satt bara och tänkte på hur vacker den lilla holmen skulle ha varit om det funnits några träd på den.

*Tre prinsar
var det, men
troligen var de
inte grodor
från början.*

nits några träd på den. Rätt som det var fingo de se hur små plantor började spira upp. De växte fort och snart stodo en hel hop unga björkar i en ring omkring dem. "Nu kan vi göra en flotte att fara tillbaka på" sade Inge. Då skämdes de och ångrade att de i sina hjärtan hyst den tanken att döda sin broder som hade ett så

ädel sinnenlag och som hjälpte och bistod dem på allt sätt trots deras elakhet. De började även ångra att de någonsin gått ut i världen och så kommo de överens om att vända. De gjorde av björkarna en flotte och foro tillbaka. Så började de att vandra tillbaka samma väg som de kommit sedan de först döpt sjön till Ångersjön. Snart voro de åter vid den vackra fjärden där Inge börjat ångra sig. Bård och Ulf voro mycket trötta och törstiga och de sade till varandra: Jag vore villig att offra hälften av mitt guld för några droppar vatten. I detsamma fingo de se att på den plats där de första gången suttit och vilat där hade det sprungit upp en klar

De simmade av all sin kraft, men hur de skulle komma tillbaka med guldpåsarna visste de inte.

källa med det friskaste, renaste vatten de någonsin sett. De förstodo då att det var Inges tårar som framkallat den och då skämdes de ännu mer. De tyckte att guldpåsarna brände som eld på deras ryggar och innan de gingo vidare togo de och kastade dem lkångt ut i fjärden. De gingo vidare tills det började skymma då satte de sig på en kulle vid vägen. Det blev allt mörkare och mörkare och snart sågo de blott de svarta åsarna avteckna sig mot himlen. Plötsligt fingo de se ett underligt sken rakt i norr. Det låg som ett grönt diadem över den högsta åsen och drog ut i långa strålar mot mitten av himmelskupan. "O, det är norrskenet" ropade Inge. "Nu vet jag precis var vår faders borg ligger, låt oss genast skynda dit". Det brådskar väl inte sade de andra. Vi kunna gott spara till i morgon. Först vilja vi njuta en välbehövlig vila. Nej jag går nu medan skenet vägleder mig. I morgon kan jag så lätt gå vilse, sade Inge och så gick han. Men bröderna lade sig att sova sedan Bård lagt sin hatt på en sten åt det håll som norrskenet lyste så att de skulle veta i vilken riktning de skulle gå. På morgonen hade hatten blåst ut i fjärden som låg ned-

anför kullen åt ett helt annat håll, men där låg även ett ståtligt skepp och när prinsarna sågo det trodde de att deras fader sänt det för att hämta dem ty de hade nu ingen reda på väderstrecken. De gingo ombord på skeppet som förde dem ut på det villande havet. Sedan dess har ingen hört något om dem, men säkert fingo de ängra sig för sin maklighet. Därför kallas socknen Njutånger. Om någon tvivlar på att allt detta är sant så gör då en vandring genom de båda socknarna Enånger och Njutånger. Märkena efter de tre prinsarna fin-

Deras fader hade sänt ett ståtligt skepp för att hämta dem.

nas ännu kvar. På den plats där Bård och Ulf lågo och sovo där står nu Njutångers kyrka och i fjärden nedanför ligger det s k kyrkbyharet som i själva verket är Bårds hatt som förvandlats till en liten ö. På gränsen mellan de båda socknarna ligger Siviksfjärden och ute i den reser sig brevid varandra ett par väldiga stenblock som två sockertoppar. Det är Bårds och Ulfs guldpåsar. Folket har givit stenarna det gemensamma namnet Sten Sture. Invid vägen alldeles i råskillnaden porlar än idag en källa med ett härligt vatten. Där har mången trött vandrare släckt sin törst men sällan har väl någon tänkt på att det är den lille prinsens tårar. Ute i Ångersjön ligger en liten holme med en krans av vackra björkar som åter växt upp. Jag har själv bara för några år sedan där tillbringat en oförglömlig söndag. Så tvivla inte käre läsare.

De Hå

Har du placerat rätt?

Jag och Mia har i dagarna köpt en båt. Ingen stor lyxyacht, utan en ganska ordinär familjebåt med goda möjligheter till både matlagning, övernattning samt familjärt umgänge som t.ex.. spela spel, lyssna på musik o.s.v.

Att skaffa båt har under en längre tid varit en dröm. En dröm som vi i år fick ekonomisk möjlighet att genomföra.

Det slutgiltiga beslutet kom efter en underbart vacker pingsthelg, ute i Ekens skärgård utanför Källandsö i Vänern ombord på min svärfars båt. I solnedgången satt jag och svärfadern Rolf på varsin campingstol, med öl och macka, och resonerade och "filosofierade" (som Rolf brukar säga) om allt och ingenting. Vi diskuterade PPM och vart man skulle placera sina pengar, i vilka fonder, vilken typ av fond, hur mycket o.s.v. Samtalet gled sedan alltmer över till ekonomin kring och i att äga båt. Rolf drog en liten parallell mellan att placera pengar i fonder och att placera pengar i en båt. Rolf som är hamnfogde i Trollhättans båtklubb, och känner till alla båtarna i klubben, (eftersom att det är han som tar upp och sjösätter alla båtar) kunde göra en beräkning på värdet av klubbens alla båtar, ca 200. Det blev ungefär 20 miljoner kr. Vilken placering!

I klubben fanns inte många nya båtar. De flesta i klubben var medlemmar över 50 med gamla båtar (över 20 år). Men han kunde konstatera att alla båtar stigit i värde under de senaste åren. Många hade köpt sina båtar begagnade. De hade bytt eller renoverat motor och båt. Hade man inte tummen mitt i handen så var det säkert en myck-

et bra placering, såväl motorbåt som segelbåt.

Det finns många fina familjebåtar från 50 000 kr och uppåt. Båtar som när de var nya under 70-talet kostade en årslön, sedan sjönk de i värde under det märkliga 80-talet, för att nu öka i värde igen. Idag kan man alltså köpa en bra båt för 3-4 månadslöner, och lägger man ner lite tid och pengar är den kanske snart värd en årslön igen.

Det var många finurliga uträkningar och kommentarer den där kvällen i solnedgången. Allra bäst blev det när han kom in på allt han hade gjort med sin båt, i vilka hamnar och vatten han varit. Hur mycket glädje och upplevelser båten givit honom och till nästan ingen kostnad alls. Man behövde inte färdas så långt för att få tillgång till allt det fina som båtlivet erbjuder.

Summan av kvällens "filosofierande" blev att:

Den bästa placering du kan göra är att vara rädd om din båt, sköt den och den ger en säker ränta. Och har du ingen båt, köp en och var rädd om den! Du har garanterat gjort rätt placering.

Och här står vi nu, Mia och jag, med egen nyinköpt båt, och ser fram emot många sköna sommarkvällar i Ekens skärgård i Vänern.

Anders Nilsson, båtägare.

Ur Strannas gömmor

I samband med min fars flytt från Stranna, så hittade jag denna dikt bland min farmors saker. Dikten var urklipp ur en tidning och den hade gulnat med åren och såg ut som den lästs flitigt, då delar av texten nästan var bortnött och urklippet hade fallit sönder i mindre delar.

Jag har ingen aning om vad denna dikt betydde för min farmor, men när jag läser den så känner jag mig ändå väldigt nära henne och många minnen av henne passerar förbi i mitt huvud. Därför vill jag dela med mig den till er:

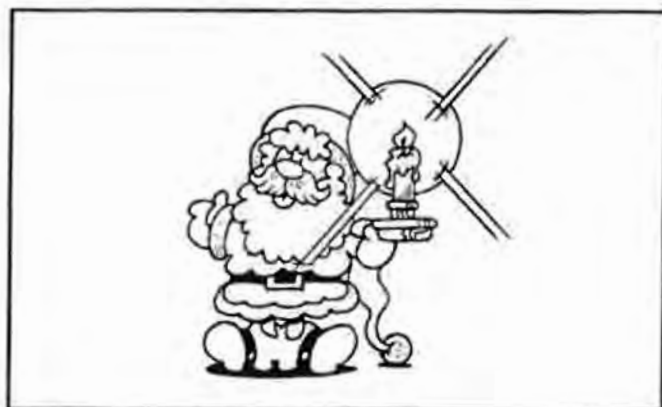
En fattig MOR talar

Av Ragnar Jändel

Ibland när de ha somnat alla,
jag faller i en dov begrundan:
att alltid vara god mot alla
vore min käraste åstundan.
Jag ville, att de alla böjde
sig till mig ärligt och förtroligt
och att jag tålde deras lekar
och hjälpte dem att jämt ha roligt.
Jag ville, när en gång jag bortgår,
ha ljus och stillhet kring mitt minne,
så att det alltid kunde vara
liksom ett hägn kring deras sinne.
De skulle säga: livets makter,
de fingo aldrig mor att ge sig,
hon kunde vara trött och sorgsen

men aldrig var hon ond och vresig...
Men ack, min vilja räcker inte,
när värken hamrar i min panna;
jag orkar liksom inte med dem
- jag kan ej annat då än banna.
Jag orkar inte rättvist skilja
dem åt, när då de slåss och kiva,
och deras fröjderop mig kunna
som knivar genom bröstet riva...
Och dock - Gud vet, jag älskar alla.
Trots alla plågor och bekymmer
Jag allra djupast i mitt hjärta
ju deras kära bilder rymmer....

Upphittat av Ulf Henriksson

KONKURRENS OCH LURENDREJERI

Jerker Algotsson

Det var länge sedan Sverker och jag arbetade ihop på Trollhättans Tidning och ännu längre sedan vi var bittra konkurrenter i Söderhamn. När man är konkurrenter kan man ta till vilka medel som helst för att vara först med den eventuella nyheten. Och det gjorde man ju.

Hur namnbytet kom till

Jag har väl tidigare berättat hur Stig egentligen fick sitt namn ändrat till Sverker. Det var egentligen i hög grad mitt fel - eller min insats om ni så vill. När han började jobba på tidning hade jag redan provat på yrket en tid. Då använde han signaturen "EssHå", som alltså var ett sammandrag av Stig Henrik och det lät ju inte så värst bra, tyckte jag. Självt kallade jag mig då Jerker.

Vi började prata lite vackert om signaturer när vi en kväll satt uppe hos mig i Söderhamn. Det blev ett "spånande" hit och dit. Just då hade två Ljusneungdomar vunnit en slogan-tävling i Vecko-Revyn. (tror jag det var). Staffan Heimersson - betydligt mera känd nu än då - arbetade då på just denna tid-

ning och kom, tillsammans med en fotograf, upp till Ljusne för att göra ett minireportage om Ljusne-ungdomarna. Vi hängde på och gjorde själva en grej om vinnarna och Staffans överlämnande av förstapriset - en cykel.

Medan Sverker och jag satt och bubblade om signaturer kom jag på en rad i den slogan som Ljusneborna vunnit på. Där stod nämligen "och cykeln hette Sverker!" Då klack det till. Vad skulle passa bättre än Sverker, när jag själv kallade mig Jerker. Så blev det alltså. Nu ser jag att jag alldeles har kommit ifrån vad jag tänkte skriva, men det är väl lika bra att fortsätta då.

Tillsammans i Motala

När vi hamnade tillsammans i Motala skulle hela namnet med under artiklarna och då blev det, naturligt nog, Jerker Östlund och Sverker Östlund. Sverker sålde en del grejer till andra tidningar och publikationer och signerade artiklarna med Sverker Östlund. När sedan postanvisningarna började "flyta in" var de adresserade just till Sverker Östlund. Då blev det stopp på posten eftersom hans id-handlingar upplyste om att han hette Stig Östlund. Då blev det inga utbetalningar. Det blev att gå till pastorsexpeditionen för

namnbyte. Att byta gick dock inte, men däremot lägga till ett förnamn. Därför heter han nu Stig Henrik Sverker och det är inte längre några problem på vare sig post eller andra inrättningar.

Den hårda konkurrensen

Detta blev en lång harang för ingenting, men nu kommer jag till vad jag egentligen skulle skriva om, nämligen den hårda konkurrensen lokaltidningarna emellan. Det gällde alltid att inte tala om för konkurrenten vilka grejer man hade på gång. Kunde man "stjäla" en grej från konkurrenten var detta naturligtvis en triumf. Och nu till saken äntligen:

Sverker kom hem till mig en kväll och berättade att han fått tips från ett par vänner i Bergvik om att det grasserade en närmast epidemisk influensa på orten. Skolbänkarna stod nästan tomma och även på övriga arbetsplatser hade man stora problem. Frågan han ställde var förstås. "Tycker du att detta kan vara något att skriva om?" För en gångs skull arbetade min hjärna ganska snabbt och svaret var givet.

- Nej, det tycker jag verkligen inte. Det låter som en skitgrej, som bara skulle förlöjliga dig och din tidning!

Morgonen efter

Morgonen efter åkte vår tidnings fotograf och jag upp till Bergvik och gjorde en ganska stor sak av det hela. Bilder på de mer än halvtomma skolsalarna och intervjuer med både den ena och den andra. Det blev faktiskt en riktigt bra sida. I konkurrenttidningen hade man förstås inte en rad om detta. Sverker var arg som ett bi, men vad gjorde

det. Han hade ju fått en liten läxa, vilket gjorde att han aldrig mer berättade om sina nyhetstips för mig.

Att luras är aldrig bra

Men att luras är aldrig bra. Det slår förstås tillbaka förr eller senare och det gjorde detta också. På senare tid har jag fått tillbaka för mina synder. Sverker har nämligen lurat mig han också - och det rejält ändå....

Klumpe byter bil och funderar över livet !

Hej allesammans, nu har ett år gått igen och jag kan fortfarande inte förstå att vi lever i ett nytt millennium. Det verkar ju så likt det förra. Fast det är klart, så mycket vatten som vi sett i år var det länge sedan man såg. Här nere i Ombergsskogarna har vi klarat oss ganska bra, men jag har ju kompisar norröver som haft det lite kämpigare. Själv var jag och besökte min mormor och morfar i Kramfors i somras och just när jag var där blev det ett rejält oväder och vägar stängdes av och källare fylldes med vatten. Jag var faktiskt ute och körde bil den dagen då det var som värst och på flera ställen fick bilen vada fram. Bilen, ja...jo, det är så att jag har skaffat mig en ny bil. Jag skall berätta vad som hände.

Besök av en kompis

En kompis till mig som bor på andra sidan vattnet i Estlands skogar hade lovat att komma och hälsa på mig när solen stod som högst i somras (ja, nu var det ju inte mycket till sol i somras, men i alla fall). Hon kom med en stor båt till Storstan och jag skulle hämta henne där. På vägen dit så började

min fina lilla franska bil att uppföra sig konstigt, men efter ett mackstopp så var allt normalt igen. Så kom jag då fram till hamnen och där mötte mig min estniska kompis och vi började vår hemfärd mot Elva Bokar på Omberg. Vi hann inte ur Storstan förrän motorn på bilen fått för sig att koka två gånger. På vägen hem var vi tvungna att stanna och fylla på den törstande bilen flera gånger. Det var en jobbig resa.

Väl hemma bestämde jag mig

Väl hemma så bestämde jag mig för att fråga min verkstad vad som var fel. Jag fick reda på att fläktmotorn lagt av och att det skulle kosta mycket att laga. Det var då jag tog ett beslut. Min franska bil skulle få vila. Den har ju varit mig trogen i tio långa år och har färdats med mig över 30 000 mil.

Jag bestämde mig för att se om det fanns någon fin bil av samma märke som var lika bra. Jag åkte till bilaffären och precis när jag kom innanför dörren så stod den där...en mörkgrön metallic, så vacker.... Den påminde mig om de färger man ser runt omkring sig på träden om man står vid

Jag vet inte riktigt vad detta ska föreställa, men en liten bildtext blev det i alla fall. (ch.reds anm.)

urskogen vid Oxbåset på Omberg. Den var gudomligt vacker. Så kom en försäljare fram och frågade om han kunde hjälpa till. Jag svarade att jag var intresserad av den mörkgröna skönheten. Han började då att berätta för mig alla tekniska detaljer om prestanda och motorkapacitet. Det var ventiler och hästar och massor av saker som jag som ett litet troll har svårt att förstå, men den var vacker.

Vände sig till kompisen

Sedan vände sig försäljaren till min estniska kompis (en flicka bör kanske tilläggas) och började prata om klädseln, tyget, instrumentbrädans vackra former och bilens färg. Min vän som inte kan någon svenska stod som en fågelholk, men log vänligt åt försäljaren så att han inte skulle bli arg.

Jag försökte att få honom att intressera sig för mig igen. det var ju ändå jag som skulle ha bilen, men det var svårt. Till slut, lyckades jag att få honom att prata med mig igen, men han hade då redan tolkat min väns tystnad som ett avståndstagande från bilen. Därför sa han till mig att han hade andra fina bilar med mer motorkraft som skulle imponera mer. Jag berättade att jag inte var intresserad. Jag var fast besluten om att göra en snabb affär och jag ville ha denna mörkgröna skönhet och den var leveransklar. Jag kunde få den idag. Och det var ju det jag ville. Men försäljaren hade nu bestämt att denna bil inte dög åt mig och han ville att jag skulle komma tillbaka och titta om ett par veckor då han skulle få in många nya och häftiga bilar. Jag hade redan tröttnat på honom och vi lämnade affären och jag var fast besluten om att aldrig återvända dit för att handla en bil.

Vi gick vidare

Vi gick vidare till en annan bilaffär som sålde en bil jag sett så mycket om på TV. När vi kom dit så möttes vi av en försäljare (jag kände mig lite skeptisk när han började prata) som var mycket trevlig. Jag berättade att jag var intresserad av den bil jag sett på TV och han visade mig vad han hade hemma. Då såg jag den...en hel svart hög bil som ser ut som ståplats för fyra, men som är

utmärkt för ett troll som vill sitta högt och ha överblick. Den vill jag ha ! Efter att ha fått reda på att motorn inte var så stark och att det inte var någon racerbil, om det nu var det jag sökte, så var jag nöjd. Samma eftermiddag gjorde vi affär.

Så sedan i somras äger jag denna svarta bil, som man så lätt kan gömma här i urskogen (man behöver inte något garage ens) så att ingen hittar den. Inga granar har klagat på att den står i vägen heller.

Näväl, det var historien om min nya bil. Jag kan lugna er med att min gamla bil fått ett nytt hem hos någon som bryr sig om honom. De har slipat rost, lagat fläktmotorer och gjort den fin. Den går nu som ett spjut mellan Norrköping och Vikbolandet.

Har det hänt nåt mer?

Har det hänt något mer i år.....ja, för första gången på mycket länge har jag faktiskt varit lite sjuk. Det började redan vid millennieskiftet, då jag låg däckad av något influensaliknande. Sedan dess har jag haft en del åkommor och just i dagarna har jag varit hos trolldoktorn för första gången på många, många år och han håller på att utreda vad det är som är fel. Så snart så kanske jag vet.....

Tid att tänka

I år har jag också haft en hel del tid att tänka. Jag menar nu när man sitter här ensam i skogen igen, så finns det ju många frågor som dyker upp i huvudet. Jag har haft tid att fundera över varför vi ser så många fler naturkatastrofer nu än förr, varför en massa idrottsmän dopar sig med risk för sina liv bara för att vinna ett OS-guld, varför man

i ett stort demokratiskt land inte vet hur man genomför ett val och lär sig att alla röster räknas, varför vi numera läser mer om galna ko-sjukans mänskliga dödsoffer än om de afrikaner som går bort i AIDS, varför vi i Sverige, tillsammans med övriga EU-länder, fördömer ett land som får en högerextrem regering samtidigt som vi i vårt land inte stoppar den ökade rasismen, varför vi glömt bort regnkatastrofen i Afrika i början av året då en miljon människor fick fly från sina hem nu när det regnar i Arvika och flera familjer har fått evakuerats, varför en hel stad i Holland var tvungen att utplånas innan vi fick nya regler för förvaring av fyrverkeripjäser, varför en broinvigning är så viktig för jobben i Norrland, varför nio unga människor fick sätta livet till på en stor musikfest i Roskilde, varför svenska medier alltid skruvar upp förväntningarna på vårt fotbollslandslag inför varje stort mästerskap, så att allt utom seger är ett fiasko, varför det är så självklart att plocka upp 118 ubåtssoldater från sjöbotten när det är omöjligt att göra det med offren vid Estonia och varför det är så svårt att få ett förhållande att hålla.....

Men jag har inte fått fram några bra svar på mina frågor, så jag får väl fortsätta att fundera in på nästa år. Till dess....

Klumpe vill på detta sätt önska alla sina trollsläktingar en riktigt God Jul och ett Gott Nytt År!

Klumpe

alias Ulf Henriksson
Illustration: Åsa Lindgren

Käre läsare!

Detta brev fick jag av Nils Holgersson, vår Vänersborgsredaktör, dagarna före utgivning. Det är alltså ett följebrev till det brev som jag hade fått, eller skulle få.

Jag säger bara en sak, får man den här typen av följebrev, då behövs inget annat.

Ch. red

Vänersborg 001211, kl 10.47

Hej Lennart!

Nu kommer resten av materialet.

Ett stort brunt kuvert med 23 bilder och bildtexter. Bilderna är numrerade och stämmer någorlunda överens med de små svarta pilarna. Du får försöka så gott Du kan att få ihop det, som vanligt har Du fria händer.

Detta stora bruna kuvert skickar jag separat eftersom jag inte vet om gemen som håller fast bilderna kan ställa till det för posten. Kom på nu att jag ska försöka sätta fast dom med en liten tapebit istället, alltså bilderna, inte gemen. Usch då, Du kanske tyckte jag var lite gemen nu när jag inte trodde att Du fattade detta. Egentligen vet jag inte om det ska stå gemen om gemen, dom här alltså ,dom jag ritade alltså, dom heter nog lika i singular och plural, nu undrar Du förstås vad det betyder, men om jag säger så här att det är en som blivit fler, så kanske Du förstår. Nu satte jag punkt för det blev en väldigt lång mening och det var ju inte meningen, jo naturligtvis var det meningen som var lång fast det inte var meningen, jag tror Du förstår.

Men nu kanske Du undrar hur dom blir

(jag skrev fel där det är en plump, det som jag skrev ska Du inte bry Dig om, det var därför jag gjorde en plump över), (oss emellan kan jag säga att jag skrev: sin, fast det skulle vara plural). Nu börjar jag om i den mening som det blev fel i. Men nu kanske Du undrar hur dom blir (och nu kommer den rätta fortsättningen, utan (det där betyder plump) pluralar, dom där singularerna. Ja, ska jag vara riktigt ärlig, och det ska jag väl vara, så vet jag faktiskt inte jag heller riktigt hur det går till, hade Du undrat om fiskar, eller harar, då hade det ju varit lättare att förklara, för den som hade vetat alltså, men om det hade varit människor, då hade Du ju inte ens frågat, för det vet Du ju.

Så enkelt kan det vara att förklara, om man vet det man frågar om. För Du vet väl. Om människor alltså. Jo, det gör Du säkert, Du vet att han köper en blomma med ett bi i, det visste Du, eller hur? Sen ger han blomman till en tjej, sen sticker dom. Jo, båda två sticker, killen sticker, och biet sticker, biet sticker tjejen, och killen sticker till Trosa, eller världens ände som det kallas. Du tror inte det är så. Har Du aldrig hört att vad dom säger till killarna, när tjejerna har blivit "pluraler", nu vet Du vad pluraler är, dom har blivit fler, tjejerna alltså, dom har blivit två, inte två tjejer alltså, det kan man inte säga säkert förrän tjejen har blivit singular igen. Då när tjejen går och väntar på att bli singular, då har Du väl hört att dom säger till killen: "Jaså, har Du varit i Trosa nu igen." Dom säger ju så för att killen måste sticka till Världens ände, alltså Trosa, när biet sticker tjejen, bara för att tjejen blir så arg då. Förstår Du detta nu? Undrar Du var biet kommer ifrån? Det vet Du väl

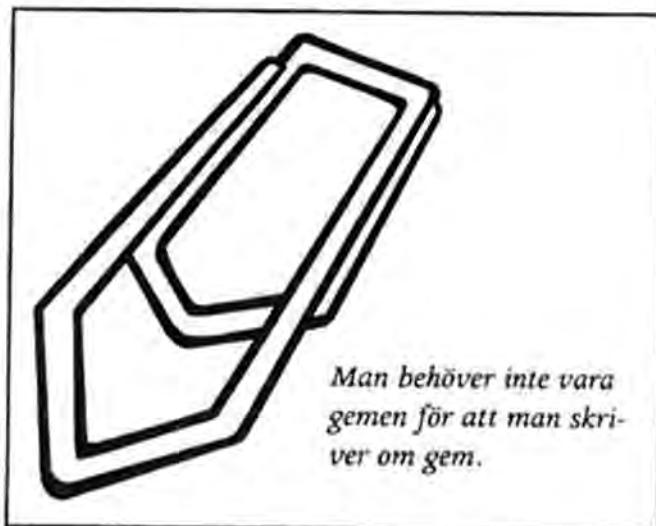
i alla fall. Dom kommer ju från alla lergodstillverkare som är ute på sjön. Dom gör ju inte annat än drejar bi. Ja, nu hoppas jag Du förstår att jag inte var gemen när jag skrev om dom där

I det andra brevet, det vita, det som Du nu har fått, Du har inte fått det nu, utan Du får det sen, jag måste ju skriva det färdigt först och skicka det, innan Du kan få det. Men nu har Du fått det eftersom Du läst detta, sen när brevet kommit till Dig, om Du kommer att läsa så här långt, fast fått det har Du ju även om Du inte läser det. Du kanske inte läser brevet? Brukar Du göra det? Brukar Du sitta och traggla Dig igenom alla brev Du får? Från Det bästa eller IOGT-NTO Lotteriet, Kombilotteriet? Eller från alla banker och fondbolag som skickade ut så trevlig reklam inför fondvalet. Hur gjorde Du förresten, röstade Du i fondvalet? Jag visste inte hur jag skulle göra, man fick ju rösta på fem olika, och jag har ju alltid röstat på samma, ja Du vet vem. Men jag bestämde mig för att rösta på fem olika. Jag rösta å Sossarna, Centern, Miljöpartiet, Moderaterna och Vänstern. Men, herre gud, vad dom hade krånglat till det. Dom hade ju inte skrivit ut partibeteckningarna. Sossarna var ju lätt, det var ju Folksam naturligtvis. Centern var lite krångligare efter banksammanslagningen. Men det blev Föreningssparbanken i alla fall. Miljöpartiet var ju enkelt, det drällde ju av miljöfonder. Det är så populärt med miljön nu, det är miljön hit och miljön dit. Jag tycker det är mycket viktigare med min lön än miljön. Sen var det ju Moderaterna, det blev ju Skandinaviska Enskilda Banken. Och så Vänstern, det blev ju en Rysslandsfond. Men jag undrar när man får reda på hur det har gått, det är klart att det tar extra

lång tid att hinna räkna alla röster, men det har ju inte ens kommit några prognoser, och det var ju inte ens någon valvaka. Ja, ja, vi får nog snart reda på hur det har gått. Men jag säger bara det: Vi ska vara glada att inte fondvalet var i USA. Då hade vi nog aldrig fått nå't resultat, inte ens om dom hade tagit hem alla valövervakare som dom skickar ut till alla möjliga länder för att se så allt går rätt till. Nej, nu ska vi vara snälla, det är ju snart jul.

Ja just det, det är snart jul, så det är bäst att jag skyndar mig att avsluta det här brevet innan julen är över, för då är det för sent att skicka det, för Du måste ju ha det innan jul. Men å andra sidan har jag ju inte fått fram det jag ville ha sagt med det här brevet i alla fall. Det började ju krångla till sig med dom där Fast nu är det bra, för nu har jag tagit bort

Nils

Från salt fläsk och strömming till pizza och hamburgare

av Jerker

Tänk ändå vad våra matvanor förändras. Jag har ju ändå vandrat bara drygt 70 år på denna kalla jord, men ändå hunnit med en hel del förändringar och försökt hänga med i alla växlingar. Dock har jag inte lyckats följa med i allt. Jag är nog, trots allt, ganska omodern.

Några steg tillbaka

Jag tänkte bara gå några steg tillbaka, alltså till min egen ungdom och se vad som hänt under dessa årtionden. I dag äts ju en hel del vid grillkiosker och pizzerior. Detta hade vi inga bekymmer med eftersom det helt enkelt inte fanns några sådana inrättningar. Det kom visserligen några korvgubbar under min tidiga ungdom med "låda på magen" eller små vagnar. Vad som salufördes var kokt korv med bröd och senap. Det var ju väldigt gott, men tyvärr var det oftast knapert i kassan så man fick nöja sig med att köpa ett bröd utan korv, men med senap. Korvgubben i Njutånger - Gunnar Lindberg - tog 5 öre för en sådan delikatess kommer jag ihåg. Oftast fick man dock nöja sig med att dra in oset från korvgrytan och dricka vatten till. Innan pizzeriorna kom hann jag nästan

bli lastgammal och lika bra var det för den tråkiga pannkakan gillar jag ändå inte alls.

Människorna i min generation är väl, åtminstone om de växt upp i brukssamhällen eller liknande uppfödda på salt sill och strömming, pannkaka, havrevälling och gröt. Bönderna hade förstås lite mer att ta av som fläsk och kött. Ett fläsk, fett som bara den. Jag skulle vilja se den ungdom i dag som skulle våga äta detta dallerfeta fläsk. Nu letar man ju i affärerna efter det magraste fläsk som finns. Man får lätt uppfattningen att varan inte kommer av gris, utan snarare från räv.

Rejåla grisar

Under den tid jag talar om kunde slaktfärdiga grisar hålla en vikt på 120 till 150 kilo och ofta ännu mer. Ju fetare dess bättre, tyckte man då. Jag kommer ihåg hur en av mina fastrar behandlade gris-köttet. Hela den feta delen och det kunde vara ett späck på decimetern i tjocklek skars bort och användes som sovel till frukostpotatisen. Enbart den feta delen av grisen alltså låg där och "dallrade". Den köttiga delen användes däremot till middagsmålet och då var det i gengäld enbart kött.

På min tid skulle grisar vara riktigt stora, feta och granna. Det skulle vara rejält med fett.

Med riktig bondmjölk till blev förstås fläsket av båda sorterna ännu godare. Då var det ingen som "tänkte på pocenten" på mjölken. Den var ju direkt "härtappad" från kon. Lättnmjölken (skummjölken) fick kalvar och grisar, för den ville ju absolut inte vi ha.

Ont om mjölk

När det var ont om mjölk hemma hos oss ibland - mjölken var ganska dyr i förhållande till inkomsten och vi var ju några munnar att mätta - då gjorde mamma en "specialdekot" till gröten. Den bestod oftast av hallon- eller blåbärssaft uppblandad i vatten. Den kallades "kallskål". Självt tyckte jag faktiskt att drycken var god till gröt, även om jag tror att jag i dag skulle ha svårt att tycka om

blandningen.

Vi hade, såvitt jag minns, aldrig någon gris hemma (bortsett från mig då alltså). I min allra tidigaste barndom, medan vi ännu bodde kvar i födelsebyn Vik tror jag dock att vi hade gris, troligen tillsammans med någon granne eller arbetskamrat till pappa. Men detta kommer jag faktiskt inte ihåg eftersom jag då var bara någonstans mellan 0 och 4 år. Då var man kanske inte heller så tokig i fläsk utan nöjde sig med lättare "krubb".

Strömming fanns det gott om

Fisk däremot och framför allt strömming och sill blev det förstås ganska ofta. Men även annan fisk. I Viksjön fanns ju både gädda, abborre och - inte att förglömma - delikatessen braxen. Under braxens lektid på västkanten formligen kokade det av fisk uppe i Viksviken och ryssjorna stod tätt, tätt. Inkokt braxen har jag alltid tyckt om, men allteftersom sjöarna har skitats ner har det blivit slut med den sortens fiske.

Fisk förekom ofta på matbordet.

Jag kommer förresten ihåg att hos den faster jag tidigare nämnde förekom inkokt salt braxen på frukostbordet varje dag. Men ingen annan än husbonden fick smaka godsakerna. Där togs nämligen braxen varje vår och den räckte till en frukostbit

hela sommaren och kanske längre ändå.

Hur var det med bröd då?

Hur var det med brödet då? Ja, man kan väl utan överdrift säga att mjukt bröd var synnerligen sällsynt. Det hände dock att mamma bakade lite rågkakor ibland, men dom räckte förstås inte långt. Det blev hårt bröd för hela slanten. Och inte något spisbröd från Konsum utan Bagar-Erikssons hemkörda bröd. Där lämnade pappa mjöl och Eriksson bakade. Brödet var knallhårt så att man förmodligen skulle kunnat slå ihjäl en eller annan ox. Men gott, alldeles enormt gott. Sådant bröd går absolut inte att finna i dag.

Ute på landet bakade man sitt hällbröd, alltså bröd gräddat på häll. Den typen av bakning förekommer i dag bara i visningssyfte på hembygds gårdar och liknande. Där kan man köpa kakorna - mjuka eller hårda - och bådadera är faktiskt riktigt goda.

Morgonmålet

Morgonmålet hemma - den viktigaste måltiden säger man numera - bestod av kaffe eller kakao

Hamburgare och pizzaställen växer upp överallt.

och ett par veteskivor. Sedan hade man förstås en hårdmacka av Bagar_Erikssons modell med sig till skolan och eventuellt en vichyflaska (inte whiskyflaska) mjölk. Det var väl kanske denna macka som utgjorde den egentliga frukosten. Det behövdes nog eftersom jag gick direkt från skolan till utbärning av tidningar i Njutånger och inte kom hem förrän bortåt 17-18-tiden och kanske senare ändå, beroende på vad man hittat på för "hyss" under vägen. Då först blev det alltså ett riktigt mål mat. Strömning kanske, eller någon soppa med hårdbrödssockor till.

Det kommer jag ihåg

Det här med kakao förresten, som ofta förekom i vår familj. De äldre bland syskonen kommer förmodligen ihåg när den här lyxen med choklad och vispgrädde slog igenom. Jag minns faktiskt som i går när jag första gången fick smaka på den god-saken. Det var på ett konditori i Malmö och jag var då närmare 20 år gammal. Vid samma tid, men på annan plats, drack jag också för allra första gången bryggt kaffe. Då tyckte man att dessa nymo-

digheter var något alldeles fantastiskt gott. Kan ni begripa detta?

Klimpvälling

Nu kom jag plötsligt av någon anledning att tänka på klimpvälling, som faktiskt var en av mina favoriter. Den vällingen var ofta förekommande i vårt barndoms hushåll. Jag vet inte om mina syskon gillade rätten så mycket som jag, men åt gjorde dom förstås - såvitt dom inte ville gå och lägga sig hungriga. En gång på senare år har jag fått denna välling då en av våra vänner från Rengsjö, som nu är över 90 år, gästade oss och på min begäran fixade till rätten. Det var lika gudomligt gott nu, som när jag var barn.

Jag vet inte annat än att man kokade upp mjölk och lade klimp av kanske rågmjöl i. Jag har inget recept, men det har jag däremot av något liknande, som på sin tid förekom i Bollnäsbygden och kallades "slink". Så här skall det vara: Man kokar upp mjölk. En smet av råmjölk och lite kornmjöl rörs till och läggs ner i mjölken i stora klimpar. När klimparna flyter upp är "slinken" färdig.

Någon råmjölk har vi förstås aldrig haft i klimpen. Men om man då använder bara rågmjöl borde det väl bli något liknande.

Inte så ofta

Råmjölk förresten var det inte alltför ofta vi kunde få tag i. Men det hände att någon förbarmade sig över oss när de haft en lycklig tilldragelse i ladugården. Då blev det andra godsaker, nämligen råmjölkspannkaka (det var annat än pizza det) eller kanske rentav kalvdans. Å Gud vad gott!!

En riktig favorit

Tätmjölk var en av mina favoriter. Tjockmjölk kallades den också, eller kanske bara tätta. När man var med på slåttern under sommaren i bondgårdarna förekom ofta tätmjölk. Den gjorde man ju

Sådana här frukostar var inte vanliga vid tiden för denna berättelse.

själv på gården och den förvarades ofta i gårdens jordkällare och tänk när den kom källarsval på bordet. Vilken upplevelse. Långfil kallar man i dag den "tätta" som görs på mejerierna. Dem är inte alls dum den heller, men går ändå inte upp mot min barndoms tätta. Nu vill jag ändå säga att det inte alls är säkert att dagens unga generation skulle gilla den här lite sega tjockmjölken, men ni kan väl pröva någon gång. Då skall ni inte glömma att "betta brö" i den. Smaklig måltid kommande sommar!

Nu blev jag hungrig

Nu får det bli något slags tvärslut på detta mat-skrivande, för jag blir ju så himla hungrig. Som avslutning kan jag dock nämna att sjukdomen skörbjugg inte var alltför ovanlig i det gamla Hälsingland och inte heller i andra landskap förmodligen. Det blev helt enkelt för lite vitaminer i den ensidiga kosten och skörbjugg är ju en typisk bristsjukdom.

Men nu skall vi inte prata om detta utan i stället ladda upp för julbordet och stoppa i oss av det som bjuds. Smaklig måltid och God jul....

Amerika är ett underligt land....

Med anledning av att vi i år haft ett presidentval i USA, har jag tittat närmare på en del lagar i landet. En del är gamla och en del är nya, men det som är gemensamt för dem är att de visar att det är livsfarligt att leva i landet som betraktas som demokratins vagga, USA.

Arkansas

En man kan slå sin hustru, men inte mer än en gång i månaden.

Kalifornien

I Los Angeles är det lagligt för en man att slå sin hustru med en läderrem, om läderremmen inte är bredare än 5 centimeter eller om hustrun har gett sin tillåtelse att använda ett bredare skärp.

I Los Angeles är det förbjudet att bada två bebisar i samma badkar samtidigt.

I Baldwin Park, är det förbjudet att cykla i swimmingpoolen.

Det är olagligt att sätta upp en rättfälla om man inte har jaktlicens.

Colorado

I Logan County är det olagligt för en man att kyssa en kvinna medan hon sover.

Indiana

In Gary, Indiana, persons are prohibited from attending a movie house or other theater and from riding a public streetcar within four hours of eating garlic.

Iowa

I Ottumwa, Iowa, är det olagligt för en man att inom stadsgränsen vinka till en kvinna som han inte känner.

En kyss som vara mer än fem minuter är olaglig.

Maryland

I Halethorpe är det olagligt att kyssas mer än en sekund !

Det är olagligt att kasta höbalar från fönster på andra våningen inom Baltimores stadsgräns.

Det är olagligt att ta med lejon på bio.

Massachusetts

I Salem får inte ens gifta par sova nakna i hyrda rum.

I North Andover får man inte använda rymdvapen.

Det är olagligt att duellera med vattenpistoler.

Det är olagligt att gå till sängs utan att ha tagit ett bad.

År 1659 förbjöd staten julen.

Michigan

En kvinnas hår ägs enligt lagen av hennes man. Alltså är en kvinna inte tillåten att klippa sitt hår, utan sin mans tillstånd.

I Detroit är en man förbjuden att rynka pannan åt sin fru på söndagar.

I Clawson finns det en lag som tillåter en bonde att sova tillsammans med sina grisar, kor, hästar, getter eller kycklingar.

I Detroit är det förbjudet att sitta mitt i gatan och läsa en tidning.

I Detroit är det förbjudet att förstöra sin gamla radio avsiktligt.

Mississippi

I Tylertown är det förbjudet att raka sig stående mitt i gatan.

Missouri

I St. Louis är det olagligt att sitta på trottoarkan- ten och dricka öl ur en hink.

Nevada

Det är olagligt att köra kamel på motorvägen.

I Eureka får män som bär mustasch inte kyssa kvinnor.

New Mexico

I Carrizozo är det förbjudet för en kvinna att visa sig orakad offentligt, detta inkluderar såväl ben som ansikte.

Ohio

I Toledo är det förbjudet att kasta ormar på andra människor.

I Oxford är det förbjudet för en kvinna att klä av sig när hon står framför ett fotografi av en man.

Rhode Island

I Providence är det förbjudet att sälja både tandkräm och tandborste till samma kund på en söndag.

I Newport är det förbjudet att röka pipa efter mörkrets inbrott.

Tennessee

Det är olagligt att fånga fisk med lasso.

I Memphis är det olagligt att sälja teddybjörnar och jojos på söndagar.

I Dyersburg är det olagligt för en kvinna att ringa en man för att bestämma en träff.

I Memphis är det olagligt för en kvinna att köra bil själv. En man måste gå eller springa framför fordonet, vinkande med en röd flagga som varning för andra biltrafikanter och gångtrafikanter.

Texas

Bärande av ett spjut eller ett svärd i en vallokal är förbjudet.

I Lefors är det olagligt att ta mer än tre klunkar av öl medan man står upp.

Virginia

I Norfolk är det förbjudet för hönor att lägga ägg före 08.00 och efter 16.00.

West Virginia

I Nicholas County är det förbjudet för en präst att skämta eller berätta roliga saker från predikstolen under gudstjänsten.

I Huntington får inte brandmän vissla eller flirta med kvinnor som passerar brandstationen.

En annan sak som visar att landet USA inte riktigt är som andra länder är när man tittar på deras produktinformation.

Tidskriften New Scientist har tittat närmare på olika produkters märkningar och instruktioner. Man kan undra om dessa är skrivna av eller för idioter.

På jordnötspaket:

Innehåller jordnötter. (Å fan, vi som trodde att det var en kinesisk vas.)

På annat jordnötspaket:

Instruktion: Öppna paketet, åt innehållet.

Backspeglar på amerikansk bil:

Kom ihåg - föremål som syns i spegeln befinner sig bakom dig!

Insektsspray:

Dödar alla insekter. Varning - farligt för bin.

Strykjärn:

Stryk ej kläder när ni bär dem på kroppen.

För att avsluta årets bevakning vill jag dela med mig av citat från kända svenskar, mest politiker. Dessa citat får visa att vi numer tar djupt intryck av landet "over there" - USA.

"Den narkotika som kommer in i Sverige kommer ju ofta från andra länder."

- Laila Freivalds, justitieminister (s)

"Jag var en politisk fånge, precis som Nelson Mandela."

(Per Gahrton (mp) om den månad han satt inne för vapenvägran.)

"Folk uppfattar vallöften som löften. Det är ett problem för oss."

(Lennart Nilsson (s), riksdagsman.)

"Det var lättare att säga kommunalråd."

(Maj-Inger Klingvall (s), apropå att hon i sin meritlista uppgett sig ha varit kommunalråd och inte kommunalrådssekreterare, vilket hon egentligen var.)

"Ännu etthundra år efter att kvinnor fick tillträde till delar av den högre utbildningen är bara sju procent av dem professorer."

(Utbildningsminister Carl Tham (s) om könsfördelningen i den akademiska världen.)

Få se nu. Sverige har ungefär 8,8 miljoner invånare. Ungefär hälften av ungefär 8,8 ger ca 4,4 miljoner kvinnor. 7 procent av 4,4 miljoner ger 308 000 kvinnliga professorer. Det verkar således inte råda någon brist på kvinnor vid Sveriges universitet.

"A-kassan är den största fallskärm vi har i det här landet."

(Peter Wallenberg argumenterar för att avskaffa A-kassan.)

"Nej, jag ljög inte, det får du absolut inte säga. Möjligen var jag en smula otydlig i mitt sätt att uttrycka mig."

(Bo Berggren, Stora. När VDN han sparkade (eller som avgick, uppgifterna går isär) fick en fallskärm på 58 miljoner påstod Berggren att detta var "praxis".)

Ihopskrapat från olika källor av

Ulf Henriksson

När jag nästan blev filmstjärna

70 Nils Holgersson

På mitt arbete som vaktmästare får man vara med om det mesta. Jag skall inte räkna upp alla märkliga tillställningar som varit där, utan gå rakt in på den händelse som rubriken antyder.

En dag i juni kom två yngre killar till min arbetsplats, Idrottshuset i Vänersborg. De berättade att de var ute och sökte efter filminspelningsplatser för en ny film som deras produktionsbolag MEMFIS skulle spela in tillsammans med Film i Väst.

Som gammal skådis, filmproducent och kameraman mm sa jag naturligtvis att "Nu har ni kommit alldeles rätt grabbar, slå er ner."

Sen gjorde jag en kort resumé på en par timmar om hela min karriär allt från den första långfilmen "Kyrkor och parkeringsplatser i Sverige", "Hjul i skogen", "Var är tomtén" till den kända TV-serien

NISSES FISKEHÖRNA. När jag hade gjort detta väckte jag dom och frågade vad de ville.

Ni har kommit alldeles rätt

Det visade sig att de var ute efter ett duschrum och en toalett. Var finns det duschrum och toaletter, om inte på ett Idrottshus. "Ni har kommit fullständigt rätt grabbar" sa jag. Här i huset har vi sex stora och sex små omklädningsrum med duschar. Toaletter finns ett 20-tal i huset. På anläggningen

har vi ytterligare cirka 15 rum och 20 toaletter, hur många är ni och vilka månader kommer inspelningen att pågå. Vem står för regin, är det Bergman eller är det nån av de stora amerikanarna.

"Han heter Josef Fares, och hans bror Fares Fares spelar huvudrollen.

Det är deras första långfilm och vi vill bara ha en toalett och ett duschrum och inspelningen tar en eftermiddag i anspråk. Och vi har inga lediga roller och inga lediga jobb i övrigt."

"Ja, jag förstår, ni blev rädd att gaget skulle bli för stort, men okey, vi ska nog komma överens. Jag har ju mitt på det torra nu, så jag skulle kunna göra detta för ett rent kompispris, ska vi säga en mille.... en halv mille hundratusen....hundra kronor. Ja, jag visste väl att vi skulle komma överens. Hundra kronor, här är näven.

Efter handslag, och i övrigt några hjärtliga fra-

Man hade ju gjort film förr...

ser gick vi runt och besåg ett antal duschrum. Till sist hittade vi ett som dom tyckte var perfekt. Så var det en toalett, och det skulle helst var en sådan där det fanns en bredare springa under dörren samt även möjlighet att se in på översidan av dörren. Eftersom vi har ett antal sådana toaletter ute i vår foajé visade jag ut herrarna dit. Vi gick in på damtoaletten, den innehåller tre sådana toaletter på rad.

"Åh, perfekt...perfekt", jublade de båda ynglingarna, "Rena 50talet". "Vi trodde inte det skulle finnas något så tidstypiskt kvar fortfarande, titta färgerna, denna dystra mörkgröna färg, åh, ser du de grå korkmatteskvivorna på dörrarna.

"50-tal?", sa jag. "Jag kan upplysa herrarna om att huset byggdes 1964 och att vi redan vid första renoveringen 1982 fick in tunnor här så vi slapp köra med kärror. Visserligen var det öppna tunnor. Nu har vi tunnor med lock. Ja, jag tycker det är lite onödigt, men folk är ju så fina av sig nu för tiden. Va då? Jasså, Ni undrar vad det är för ränna som hänger i träden här utanför. Ja, det ska jag säga er, det är ett bra exempel på en bra och billig innovation.

På herrtoaletten som ligger vägg i vägg med damtoaletten, finns en så kallad "Pissoar". Istället för att gräva långa ledningar till reningsverket så kom vi på att vi kunde bygga en ränna bort till "Karls Grav" Trafikkanalen för båtar som bara går 200 meter härifrån.

Inspelningstiden bestämdes

Nåväl, dag och tid för inspelning blev bestämt. De unga oerfarna pojkarna knallade iväg. Jag bad dem hälsa till Josef Fares att han gärna fick höra

av sig om han fick problem, det är ju alltid bra med någon med lite erfarenhet i teamet.

Nu gällde det att börja planera inför inspelningsdagen. Jag skulle ju i varje fall vara vaktmästare på själva inspelningen. Ja, längre han jag inte komma i mina funderingar förrän den första arbetsuppgiften dök upp. En STOL. Jag måste ha en stol, alla har en stol. Regissören har en stol, kameramannen en osv. Vaktmästaren måste ha en stol. Ner i stolförrådet och där stod den, min stol. Exakt en kopia av en filminspelningsstol. En tunn tygsits och ett likadant tygstycke till rygg. Det var bara ett bara en sak som vart fel. Det fanns ingen text. På tygstycket på ryggen av stolen. Det skall alltid stå vem som sitter i stolen. Jag får skriva dit det själv, tänkte jag. Vaktmästare, nä, det låter inte riktigt bra. Kanske VAKTMÄSTARE, nja, lite bättre, men inte riktigt bra. ????? ?????????, aha, jag har det, engelska, det ska var på engelska. Vaktmästare vad heter det på engelska. Jag är en hejare på engelska. Jag slog min sonhustru Mia med häpnad på träffen i somras när jag snabbt

översatte ord som, gurka och tjälknöl. Grin släng och Icepuckel, det är ju inga glosor som man slänger sig med dagligen. Men nu gällde det vaktmästare. Mästare var ju enkelt, man kommer ju ihåg sommaren -59, 26 juni, Yankee Stadium. And the new World Champion is Ingemar Johansson from Sweden. Alltså mästare var Champion. Då gällde det bara att komma på vad vakt hette. Man har ju sett engelska fotbollsmatcher på TV. And the Keeper is..... Keeper var alltså målvakt. Då är alltså "Kee" mål och "per" vakt. Då måste ju Vaktmästare bli PerChampion.

Då var det bara att ta fram sin talang när det gällde att texta. Med lite röd färg och lämpligt bred pensel stod det snart på stolsryggen. "PerChampion".

I god tid

I god tid på inspelningsdagen hade jag placerat min stol utanför damtoaletten. Så kom inspelningsteamet och jag gick runt och gav goda råd och berättade om mina erfarenheter från filmvärlden. De flesta verkade väldigt ointresserade, måste jag säga. Konstigt att de inte passar på att insupa lite erfarenheter när de har möjlighet att få det helt gratis.

Inspelningen startade

Inspelningen startade. Först gjorde man några tagningar i Duschrummet, men det gick så fort så jag hann inte ens bära in min filmstol dit. Jag tror inte ens att dom tog några scener, dom var säkert rädda för vatten också. Sedan var det dags för toaletten. Nu var jag snabb i alla fall och fick min stol placerad framför toalettdörren. Så var det TYSTNAD,

Kanske drömde han om att bli en klassisk filmhjälte, det började dock inget vidare.

TAGNING, KAMERAN GÅR.... STOPP. Vi tar om, ljudet har ett susande ljud som inte ska vara med. AJ,AJ det finns fläktar här inne som är på. Kan ni säga till Pelle Svamp att komma in.

Det kom en kille och sa att dom ville tala med mig. Jaha, tänkte jag, där fick dom något riktigt att bita i, nu måste expertisen rycka in. Det blev tydligen för mycket för den där Pelle Svamp eller vad han hette som dom ropade efter.

På toaletten

När jag kom in på toaletten var det en kille som stod och pekade rakt upp i taket och såg mycket förvånad ut. "Det finns fläktar här", sa han. "Ja ja, mensan, Riktiga 50-tals fläktar, Aktare så du inte åke mä i vinddraget, kom med nu Pelle Svamp

eller vad du hette så ska jag visa dig hur man stänger av dom. Vi gick ut i foajén och till vaktmästeriet. Dom andra skrattade hjärtligt. dom tyckte väl att den där Pelle Svamp hade gjort bort sig ordentligt när han blev tillrättavisad av en vanlig vaktmästare eller en Per Champinjon som det hette på engelska.

Jag får nog ta och flytta in min stol i toaletterummet, så det blir någon ordning här, tänkte jag. När vi kom tillbaka tog jag min stol och flyttade in. Jag var ganska snart utflyttad igen. "Dom får skylla sig själva om det går åt skogen för dom, jag har försökt så gott jag kunnat, tänkte jag.

Började om igen

Så började det om igen med TYSTNAD TAGNING osv. Så gick kamera och ljud, jag satt tyst som en mus och försökte höra vad dom sa därinne, men jag hörde inte ett ljud fast jag satt alldeles utanför dörren. Så jag öppnade dörren lite grann och sa. "Ni måste tala högre, vi hör inte ett dugg här ute". Men då var det stopp igen. Så blev det samma procedur igen och samma tysta prat där inne. Det gick inte att höra ett skit. "Ni måste tala högre" skrek jag. för nu var jag riktigt irriterad. Så blev det stopp igen, och dom pratade väldigt därinne om nån svamp verka dom prata. "Detta kommer att ta en ände, eller ända med förskräckelse heter det förstås när man filmart på en toalett. Nåväl, det blev åter TYSTNAD, TAGNING osv, Tror ni inte det blev samma sak igen, det gick inte att höra ett ljud. Jag öppna dörren och skrek igen, och jag skrek så det eka. VI HÖR INTE ETT SKIT!!!!!! Jag tyckte skit passade bäst i det här sammanhanget.

Här håller vi ordning på toaletterna och dom som besöker dom trivs väldigt bra.

Det blev stopp igen, Men nu blev det ett våldsamt väsen där inne, dom skrek i mun på varandra och nu var det om den där svampen igen. Det var svårt att förstå vad det var med den där svampen, men den måste bort. Jag började förstå vad dom trodde. Dom trodde naturligtvis att det fanns fotsvamp där inne och så mycket fotsvamp att den dämpade ljudet. Det märktes att dom var oerfarna, Jag måste skratta, men samtidigt blev jag lite arg och sur. Dom ska inte komma här och komma. Näe, nu får jag allt ge dom en uppsträckning, Så jag öppnade dörren och gick in. "Jaha, jag hör att ni tror att vi inte håller ren här, ni tror att vi har fotsvamp här. Låt mig då bara få upplysa herrarna och damerna om att vi desinformerar alla toaletter och tvättställ minst en gång vart tredje år." Det var dödstyst därinne. Det såg ut som alla stod och höll andan, Dom blev bara rödare och rödare i fej-

Det var ju inte direkt en Bondfilm dom spelade in.

sen. Till sist var det en av killarna som kom fram till mig och sa ytterst artig, "Vill Per Champinjon vara så vänlig och gå ut och sätta sig i sin stol och vara tyst. Ja, vad gör man när man får en så vänlig vädjan. Naturligtvis gör man som man blir tillsagd, men man vill ju inte gärna bli hunsad och tillrättavisad av en hop noviser. Så jag var ju tvungen att säga något så dom fick klart för sig vem som hade en bred och gedigen erfarenhet och filminspelningar att falla tillbaka på. "Ja, sa jag, om ni önskar att spela in stumfilm, så må ju det vara er ensak, men låt mig med min erfarenhet bara påminna er om att stumfilm slutade de göra redan på 20-talet i Sverige. Så svävade jag sakta ut genom dörren och satte mig tillrätta i min stol.

Inne på toaletten måste någon ha sagt något väl-

digt roligt alldeles efter att jag gått. För därinne brakade en skrattsalva loss som varade i nästan fem minuter.

Tagningarna fortsatte och nu var jag tyst fast jag inte hörde ett dugg av vad dom sa. Det var tagning efter tagning och till sist började jag känna att jag behövde gå på toaletten. Det var då jag kom på idén med lakanet och den där gamla luciakronan som legat och skräpat på vaktmästeriet. Tänk, tänkte jag, var får man allt ifrån. Det kommer ju att bli en kanonscen, en scen som folk alltid kommer att minnas, som den där, ja ni vet vem ja menar, just den ja. "Play it again, Sam" med dom, ni vet vilka ja menar, var det inte Dimmornas bro med dom, dom där två kända, ja ni kommer säkert ihåg dom, ja det var han med det där burriga håret, han ni vet, Yul Brynner, och så var det ju hon, henne minns ni ju, det var ju hon som dök så vackert och sam, va hette hon nu igen, Rita va de ju, ni vet vem jag menar. hon, Rita Gardner va de ju. Precis så känd skulle denna scen bli också. Jag hade tänkt det att om jag fick möjlighet att vara med då skulle jag vara Hamlet, Nu hade dom ju inte frågat, men jag var ju tvungen att komma in på toaletten, det tryckte ju på liksom. Då var det ju lika bra att jag spelade upp min scen, Det gick ju liksom snabbast så.

In i vaktmästeriet

Så jag skyndade mig in i vaktmästeriet, tog det stora vita lakanet och drog om mej, satte ljuskronan på huvudet och skulle rusa iväg när jag kom på att jag måste titta mig i spegeln och se så jag såg bra ut. När jag såg mig själv där så kom jag ju på vad jag hade glömt, dödskalen, konstigt att jag

Det verkade inte som filmfolket ville ha min hjälp.

kom på det just då. Nu var goda råd dyra, snart hade jag det i byxorna. En gammal opumpad fotboll blev räddningen. Jag tog en tuschpenna och ritade ögon näsa och mun på bollen. Det blev perfekt.

Jag rusade tillbaka till toalettdörren, satte mig i stolen och väntade på att nästa TYSTNAD, TAGNING skulle komma, då skulle jag rusa in,

vad skulle jag säga, jag brukar vara hyfsad på att få ihop skapliga rim annars, men det är inte lätt när man sitter och tror att man snart skall spricka

Nästa TYSTNAD, TAGNING kom, jag reste mig upp, slet upp dörren och ställde mig framför kameran, och krystade fram;

Att vara, eller inte vara, skitnödig

Det är frågan.

Mån ädlare att knipa,

än att släppa? Ack ja,

vad kan jag nu fördraga,

Jag går allt in och släppe ja

för jag har så ont i maga.

Rusade in på toaletten

Jag rusade in på närmaste toalett och gjorde mina behov. När jag kom ut togs jag hastigt omhand av två kraftigare personer och blev placerad med min stol inne i vaktmästeriet med en liten vädjan om att dom ville slippa mer hjälp av Svamp-Pelle eller Per Champinjon.

Okej, tänkte jag, jag ska inte störa. Vill dom inte ha min hjälp så får dom skylla sig själva.

I dag den 15 december fick jag lite upprättelse. Med posten kom det två fribiljetter till filmen "JALLA! JALLA!" av Josef Fares som tack för er mycket uppskattade hjälp under inspelningen i somras. Hoppas ni tycker om filmen (som har biopremiär den 22:a december)!!

Malini Ahlberg, Produktionsledare och Mathias Gullbrandson Inspelningsledare har undertecknat det fina brevet.

Kanske har dom förstått och tagit med den fina scenen jag gjorde. Har dom inte gjort det har filmvärlden gått miste om en av de största skådespelarinsatser som gjorts, och det förutom det som gjordes på toaletten. Tur också att inte luktfilmen har kommit ännu.

Gå och se filmen

Ligger och lyssnar på nyheterna, Lucia-
morgonen den 13 december.

1. Utslag från domstol ang. rösträkning av USA-valet

Räkningen av röster i Florida
för fortsätta, men skall vara
avslutad senast den 12 december!

Häpp!!

2. Inkallad expertkommentator på USA-VAL.

Som jag ser det, ser det ut som
Bush blir president, men
Gore får in en fot...

Häpp!!!

3. VITA-HUSET
etter
installationen
av
ny president

Häpp!!!

4. Undrar om
jag kan få
invalid-
pension

Häpp!!!!

Jag trodde det var någon domstol långt ute på den amerikanska landsbygden som avgjort detta utslag, men det var USA:s Högsta domstol. Häpp!!!!

Tanke och streck-
teckningar
Nils B.

Trollens Nyheter

– Förgyller julen –